

CONCEPT

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen

VOORSTEL VAN WET

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is inkomensafhankelijke regelingen op het punt van zorg, kinderen en wonen daar waar mogelijk te harmoniseren en de uitvoering ervan te laten plaatsvinden door de Belastingdienst/Dienst inkomensafhankelijke regelingen en de algemene regelgeving ten behoeve van een uniforme uitvoering van deze inkomensafhankelijke regelingen onder te brengen in één nieuwe wet;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

HOOFDSTUK 1 ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel Reikwijdte

1. De bepalingen van deze wet gelden bij het vaststellen en invorderen van inkomensafhankelijke tegemoetkomingen van het Rijk door de Belastingdienst/ Dienst inkomensafhankelijke regelingen.

2. Inkomensafhankelijke tegemoetkomingen in de zin van deze wet zijn:

- a. de huursubsidie ingevolge de Huursubsidiewet;
- b. de tegemoetkoming van het Rijk in de kosten van kinderopvang ingevolge de Wet basisvoorziening kinderopvang;
- c. de zorgtoeslag ingevolge de Wet op de zorgtoeslag;
- d. de tegemoetkoming ingevolge de Wet tegemoetkoming onderwijsbijdrage en schoolkosten.

3. Voor de toepassing van deze wet blijft titel 4.2 van de Algemene wet bestuursrecht buiten toepassing en zijn artikel 3:40 en de hoofdstukken 4, 6 en 7 van die wet niet van toepassing op de aanmaning, het dwangbevel en de verrekeningsbeschikking als bedoeld in de artikelen 29 en 30.

Artikel Begripsbepalingen

1. In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. Onze Minister: Onze Minister van Financiën;
- b. inspecteur: de als zodanig bij ministeriële regeling aangewezen functionaris van de rijksbelastingdienst die is belast met het vaststellen van inkomensafhankelijke tegemoetkomingen van het Rijk;
- c. ontvanger: de als zodanig bij ministeriële regeling aangewezen functionaris van de rijksbelastingdienst die is belast met de invordering van inkomensafhankelijke tegemoetkomingen van het Rijk;
- d. tegemoetkoming: een inkomensafhankelijke tegemoetkoming van het Rijk op grond van de in artikel 1 , tweede lid, genoemde wetten;
- e. tegemoetkomingsjaar: het kalenderjaar waarover aanspraak op een tegemoetkoming bestaat;
- f. partner: de persoon bedoeld in artikel 4;
- g. toetsingsinkomen: het inkomen, bedoeld in artikel 9;
- h. sociaal-fiscaalnummer: het nummer, bedoeld in artikel 2, derde lid, onder j, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen;

i bestuurlijke boete: de bestuurlijke sanctie, inhoudende een onvoorwaardelijke verplichting tot betaling van een geldsom, die is gericht op bestraffing van de overtreder;

j. verzamelinkomen: het verzamelinkomen bedoeld in artikel 2.18 van de Wet inkomstenbelasting 2001;

k. belastbaar loon: het belastbare loon, bedoeld in artikel 9 van de Wet op de loonbelasting 1964;

l. jaaropgaaf: de jaaropgaaf, bedoeld in artikel 2, eerste lid, onderdeel f, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001;

m. invordering: de invordering van geldschulden aan het Rijk die voortvloeien uit de terugvordering van inkomensafhankelijke tegemoetkomingen of voorschotten op inkomensafhankelijke tegemoetkomingen alsmede het uitbetalen van tegemoetkomingen en voorschotten op tegemoetkomingen op grond van deze wet.

Artikel Uitbreiding begripsbepalingen

1. Voor de toepassing van de in artikel 1, tweede lid, genoemde wetten en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

a. medebewoner: degene die op hetzelfde woonadres als de belanghebbende staat ingeschreven in de basisadministratie persoonsgegevens, met dien verstande dat als medebewoner niet wordt aangemerkt:

1°. de partner van de belanghebbende,

2°. degene die op basis van een schriftelijke overeenkomst een deel van de woning heeft gehuurd, tenzij deze een bloed- of aanverwant in de eerste graad is van de belanghebbende of van diens partner,

3°. degene die tot het huishouden van de onder 2° bedoelde persoon behoort;

b. kind: de eerstegraads bloedverwant en aanverwant in de neergaande lijn van de belanghebbende of zijn partner die tot het huishouden van belanghebbende behoort, in belangrijke mate wordt onderhouden door belanghebbende of zijn partner, en op hetzelfde woonadres als belanghebbende staat ingeschreven in de basisadministratie persoonsgegevens; onder een kind wordt mede verstaan een pleegkind, ook wat betreft bloed- en aanverwantschap.

Artikel Partner

1. In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder partner:

a. degene die partner van de belanghebbende is voor de toepassing van de Wet inkomstenbelasting 2001;

b. de meerderjarige die op hetzelfde woonadres als de belanghebbende staat ingeschreven in de basisadministratie persoonsgegevens en

1°. die ten overstaan van een notaris een samenlevingscontract heeft gesloten met de belanghebbende, of

2°. uit wiens relatie met de belanghebbende een kind is geboren, of

3°. die een kind van de belanghebbende heeft erkend dan wel wiens kind door de belanghebbende is erkend, of

4°. die in een aan het tegemoetkomingsjaar voorafgaand kalenderjaar partner van de belanghebbende was, of

5°. die voor de toepassing van een pensioenregeling als partner van de belanghebbende is aangemeld, of

6°. die samen met de belanghebbende een woning bewoont die voor hen een eigen woning is in de zin van artikel 3.111 van de Wet inkomstenbelasting 2001, en aansprakelijk is of mede aansprakelijk is voor een schuld waarbij die woning als onderpand dient;

c. de meerderjarige, niet zijnde een bloed- of aanverwant in de eerste graad van de belanghebbende, die in het tegemoetkomingsjaar gedurende meer dan zes maanden onafgebroken een gezamenlijke huishouding voert met de belanghebbende en gedurende die tijd op hetzelfde woonadres als de belanghebbende staat ingeschreven in de basisadministratie persoonsgegevens.

2. De kwalificatie als partner als bedoeld in het eerste lid, onderdeel b of c, geldt voor de periode in het tegemoetkomingsjaar waarin de meerderjarige op hetzelfde woonadres als de belanghebbende staat ingeschreven in de basisadministratie persoonsgegevens.

3. Indien op grond van het eerste lid tegelijkertijd meer dan één persoon als partner kan kwalificeren, wordt degene die in dat lid als eerste wordt genoemd aangemerkt als partner.

4. Indien op grond van het eerste lid, onderdeel c, tegelijkertijd meer dan één persoon als partner kan kwalificeren, wijst de belanghebbende één van deze personen aan als partner.

5. De aanwijzing, bedoeld in het vierde lid, wordt gedaan bij de aanvraag tot voorlopige vaststelling of vaststelling van de tegemoetkoming.

Artikel Gelijktelling met basisadministratie persoonsgegevens

1. Voor de toepassing van deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt met de basisadministratie persoonsgegevens gelijkgesteld een daarmee naar aard en strekking overeenkomende administratie buiten Nederland.

2. Bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld voor de situatie dat een persoon niet in Nederland woont en niet is ingeschreven in een naar aard en strekking met de basisadministratie overeenkomende administratie buiten Nederland.

Artikel Minderjarigen

Een minderjarige is bekwaam de rechtshandelingen te verrichten die noodzakelijk zijn om een tegemoetkoming te verkrijgen. Hij is voorts bekwaam de rechtshandelingen te verrichten die noodzakelijk zijn met betrekking tot de uitoefening, onderscheidenlijk de nakoming van de voor hem uit de toekenning van tegemoetkomingen voortvloeiende rechten en verplichtingen.

HOOFDSTUK 2. DE TEGEMOETKOMING

Artikel Hoogte tegemoetkoming

De hoogte van de tegemoetkoming is afhankelijk van het toetsingsinkomen van de belanghebbende en dat van zijn partner, en, voorzover in een wet als bedoeld in artikel 1 , tweede lid, sprake is van medebewoners, dat van de medebewoners.

Artikel Toetsingsinkomen

1. Het toetsingsinkomen is:

- a. indien over het tegemoetkomingsjaar een aanslag inkomstenbelasting is vastgesteld: het verzamelinkomen, zoals dat in die aanslag is opgenomen;
- b. indien over het tegemoetkomingsjaar geen aanslag inkomstenbelasting is vastgesteld: het belastbare loon, zoals dat blijkt uit de op het tegemoetkomingsjaar betrekking hebbende jaaropgaaf.

2. Ingeval er in het tegemoetkomingsjaar inkomen is dat niet of niet volledig in een verzamelinkomen of belastbaar loon als bedoeld in het eerste lid is begrepen, bepaalt de inspecteur, in afwijking in zoverre van het eerste lid, gelijktijdig met de vaststelling van de tegemoetkoming het toetsingsinkomen, als ware dat inkomen aan de Nederlandse inkomstenbelasting of loonbelasting onderworpen.

Artikel Uitsluiting van aanspraak op een tegemoetkoming

1. Indien de belanghebbende een aanvraag doet als bedoeld in artikel 13, eerste lid, heeft zijn partner voor de periode van partnerschap in dat jaar geen aanspraak op een tegemoetkoming.

2. Degene die als vreemdeling niet rechtmatig verblijf houdt in de zin van artikel 8, onderdeel a tot en met e en I, van de Vreemdelingenwet 2000 heeft geen aanspraak op een tegemoetkoming. In het geval de partner een vreemdeling is als bedoeld in de eerste volzin heeft de belanghebbende eveneens geen aanspraak op een tegemoetkoming.

3. Het tweede lid is niet van toepassing ten aanzien van de belanghebbende of de partner die als vreemdeling, daartoe gerechtigd, in Nederland arbeid verricht, dan wel heeft verricht of na rechtmatig verblijf te hebben gehouden in de zin van artikel 8, onderdeel a tot en

met e en l, van de Vreemdelingenwet 2000, rechtmatig in Nederland verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onderdeel g of h, van de Vreemdelingenwet 2000.

HOOFDSTUK 3 VASTSTELLING TEGEMOETKOMING

Artikel Bevoegdheid tot vaststelling

1. De aanvraag tot voorlopige vaststelling of vaststelling van een tegemoetkoming wordt ingediend bij de inspecteur.
2. De inspecteur stelt de tegemoetkoming vast.
3. Indien de belanghebbende een partner heeft, wordt de aanvraag tot vaststelling mede ondertekend door die partner.

Artikel Voorlopige vaststelling

1. De inspecteur kan voor of in de loop van het tegemoetkomingstijdvak een beschikking tot voorlopige vaststelling van een tegemoetkoming geven.
2. Indien een beschikking tot voorlopige vaststelling van een tegemoetkoming wordt gegeven, wordt in hetzelfde geschrift tevens een beschikking tot voorschotverlening gegeven.
3. De beschikking tot voorschotverlening vermeldt het bedrag van het voorschot, dan wel de wijze waarop dit wordt bepaald.
4. Indien een beschikking tot voorlopige vaststelling van een tegemoetkoming is gegeven, dient de belanghebbende na afloop van het tegemoetkomingstijdvak een aanvraag tot vaststelling van de tegemoetkoming in.

Artikel Aanvraag tot vaststelling

1. Een aanvraag tot vaststelling van een tegemoetkoming over een tegemoetkomingsjaar wordt gedaan vóór 1 april van het jaar volgend op dat tegemoetkomingsjaar.
2. Indien vóór de in het eerste lid genoemde datum de belanghebbende of diens partner uitgenodigd is om over het tegemoetkomingsjaar aangifte inkomstenbelasting te doen, wordt, in afwijking van het eerste lid, de aanvraag tot vaststelling gedaan uiterlijk op de dag waarop die aangifte moet zijn ingediend. Zijn zowel de belanghebbende als zijn partner uitgenodigd om aangifte inkomstenbelasting te doen, dan wordt de aanvraag tot vaststelling gedaan uiterlijk op de dag waarop de laatste aangifte moet zijn ingediend.
3. Indien de bij de aanvraag tot vaststelling verstrekte gegevens het vermoeden rechtvaardigen dat de uitbetaalde voorschotten de vast te stellen tegemoetkoming te boven zullen gaan, vordert de inspecteur bij beschikking de voorschotten terug voor zover dit het geval is.

4. Indien de bij de aanvraag tot vaststelling verstrekte gegevens het vermoeden rechtvaardigen dat de vast te stellen tegemoetkoming de uitbetaalde voorschotten te boven zal gaan, wordt bij beschikking van de inspecteur het meerdere als voorschot toegekend en in een keer betaalbaar gesteld.

5. Indien na afloop van de termijn bedoeld in het eerste en tweede lid geen aanvraag is ingediend, kan de inspecteur de tegemoetkoming ambtshalve vaststellen.

Artikel Voorlopige vaststelling na aanvraag vaststelling

Indien een aanvraag tot vaststelling van een tegemoetkoming niet is voorafgegaan door een beschikking tot voorlopige vaststelling van een tegemoetkoming, kan voorafgaand aan de vaststelling een beschikking tot voorlopige vaststelling worden gegeven.

Artikel Beslissing op aanvraag tot vaststelling

1. De inspecteur beslist op de aanvraag tot vaststelling van een tegemoetkoming:

a. indien voor zowel de belanghebbende als diens partner een aanslag inkomstenbelasting wordt vastgesteld: binnen acht weken na de dag van dagtekening van het laatste aanslagbiljet inkomstenbelasting over het tegemoetkomingsjaar;

b. indien noch voor de belanghebbende noch voor diens partner een aanslag inkomstenbelasting wordt vastgesteld: vóór 1 december van het jaar volgend op het tegemoetkomingsjaar;

c. in andere gevallen dan bedoeld onder a en b: vóór 1 december van het jaar volgend op het tegemoetkomingsjaar, of binnen acht weken na de dag van de dagtekening van het aanslagbiljet inkomstenbelasting over het tegemoetkomingsjaar, indien de laatste dag van die periode van acht weken is gelegen na die datum.

2. Indien een beschikking als bedoeld in het eerste lid niet binnen de in dat lid genoemde termijn van acht weken kan worden gegeven, kan de inspecteur deze termijn verlengen. De inspecteur stelt de aanvrager hiervan in kennis onder het noemen van een redelijke termijn waarbinnen de beschikking wel tegemoet kan worden gezien.

Artikel Vaststelling

1. Indien een beschikking tot voorlopige vaststelling van een tegemoetkoming is gegeven, stelt de inspecteur de tegemoetkoming dienovereenkomstig vast, tenzij bij de vaststelling blijkt dat de beschikking tot voorlopige vaststelling op een te hoog of een te laag bedrag is vastgesteld.

2. Het bedrag van de vastgestelde tegemoetkoming wordt onder verrekening van de betaalde voorschotten uitbetaald dan wel teruggevorderd.

Artikel Intrekking en wijziging

1. Zolang de tegemoetkoming niet is vastgesteld, kan de inspecteur de voorlopige vaststelling van een tegemoetkoming intrekken of ten nadele van belanghebbende wijzigen, indien de belanghebbende niet heeft voldaan aan enige op grond van deze wet op hem rustende verplichting, dan wel de beschikking tot voorlopige vaststelling van een tegemoetkoming onjuist was en belanghebbende dit wist of behoorde te weten.

2. De inspecteur kan de vaststelling van de tegemoetkoming intrekken of ten nadele van belanghebbende wijzigen:

a. op grond van feiten en omstandigheden waarvan hij bij de vaststelling redelijkerwijs niet op de hoogte kon zijn en op grond waarvan de vaststelling lager dan overeenkomstig de voorlopige vaststelling zou zijn vastgesteld;

b. indien de beschikking tot vaststelling onjuist was en de belanghebbende dit wist of behoorde te weten, of

c. indien de belanghebbende na de vaststelling niet heeft voldaan aan enige aan de vaststelling van de tegemoetkoming verbonden verplichting.

3. De intrekking of wijziging werkt terug tot en met het tijdstip waarop de tegemoetkoming voorlopig is vastgesteld respectievelijk is vastgesteld, tenzij bij de intrekking of wijziging anders is bepaald.

4. De vaststelling van een tegemoetkoming kan niet meer worden ingetrokken of ten nadele van belanghebbende worden gewijzigd indien vijf jaren zijn verstreken sedert de dag waarop zij is bekendgemaakt, dan wel, in het geval bedoeld in het eerste lid, onderdeel c, sedert de dag waarop aan de verplichting had moeten zijn voldaan.

Artikel Wijziging toetsingsinkomen

1. Een voor het eerst of nader vastgesteld verzamelinkomen, belastbaar loon, of inkomen, bedoeld in artikel 9, tweede lid, treedt in de plaats van het toetsingsinkomen dat in aanmerking is genomen bij de bepaling van de tegemoetkoming.

2. Indien als gevolg van een vaststelling, bedoeld in het eerste lid, de tegemoetkoming ten onrechte achterwege is gelaten, tot een te laag bedrag is vastgesteld, dan wel ten onrechte of tot een te hoog bedrag is vastgesteld, beschikt de inspecteur dienovereenkomstig tot wijziging van de vaststelling van de tegemoetkoming.

3. De beschikking tot wijziging van de tegemoetkoming, bedoeld in het tweede lid, geschiedt binnen acht weken na het tijdstip waarop de beschikking of uitspraak strekkende tot de vaststelling, bedoeld in het eerste lid, onherroepelijk is geworden dan wel de herziene jaaropgaaf bij de inspecteur bekend is geworden.

Artikel Terugvordering

Teveel of ten onrechte betaalde tegemoetkomingen en voorschotten kunnen worden teruggevorderd voor zover na de dag waarop de tegemoetkoming is vastgesteld dan wel een handeling als bedoeld in artikel 17, tweede lid, onderdeel c, heeft plaatsgevonden nog geen vijf jaren zijn verstreken.

Artikel Rente

1. Over de op grond van de vaststelling van de tegemoetkoming uit te betalen bedragen onderscheidenlijk terug te vorderen bedragen wordt rente vergoed onderscheidenlijk geheven.

2. De rente wordt enkelvoudig berekend over het tijdvak dat aanvangt op 1 januari van het jaar volgend op het tegemoetkomingsjaar en eindigt op de dag van de dagtekening van de beschikking tot vaststelling van de tegemoetkoming.

3. Het percentage van de rente is gelijk aan het percentage, bedoeld in artikel 30f, vijfde lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen.

Artikel Aanvang bezwaartermijn

In afwijking van artikel 6:8 van de Algemene wet bestuursrecht vangt de termijn voor het instellen van bezwaar tegen een ingevolge deze wet genomen beschikking van de inspecteur aan met ingang van de dag na die van dagtekening van de beschikking, tenzij de dag van dagtekening gelegen is vóór de dag van de bekendmaking.

Artikel Aanvang beroepstermijn

In afwijking van artikel 6:8 van de Algemene wet bestuursrecht vangt de termijn voor het instellen van beroep tegen een uitspraak van de inspecteur aan met ingang van de dag na die van dagtekening van het besluit waarbij de beslissing op het bezwaar is genomen, tenzij de dag van dagtekening is gelegen vóór de dag van de bekendmaking.

Artikel Gebruik sociaal-fiscaalnummer

De inspecteur en de ontvanger maken voor de uitvoering van deze wet gebruik van het sociaal-fiscaalnummer.

Artikel Verplichtingen belanghebbende

1. De belanghebbende verstrekt de inspecteur desgevraagd alle gegevens en inlichtingen die voor het voorlopig vaststellen en vaststellen van een inkomensafhankelijke tegemoetkoming van belang kunnen zijn.

2. De gegevens en inlichtingen, bedoeld in het eerste lid, worden verstrekt binnen een door de inspecteur te stellen redelijke termijn.

Artikel Informatieuitwisseling

1. De inspecteur van de rijksbelastingdienst die belast is met de heffing van rijksbelastingen verstrekt de inspecteur alle gegevens en inlichtingen die nodig zijn bij de uitvoering van deze wet, onder vermelding van het sociaal-fiscaalnummer van degene op wie de gegevens en inlichtingen betrekking hebben.

2. Onze Ministers, openbare lichamen en rechtspersonen die bij of krachtens een bijzondere wet rechtspersoonlijkheid hebben verkregen, de onder hen ressorterende instellingen en diensten, alsmede lichamen die hoofdzakelijk uitvoering geven aan het beleid van het Rijk, verschaffen kosteloos de gegevens en inlichtingen die hun door de inspecteur ter uitvoering van deze wet worden gevraagd.

3. Onverminderd de verplichtingen, bedoeld in het tweede lid, zijn de bij of krachtens de wet aan te wijzen instellingen en diensten gehouden, de inspecteur desgevraagd, onder vermelding van het desbetreffende sociaal-fiscaalnummer, kosteloos alle gegevens en inlichtingen te verstrekken die nodig zijn bij de uitvoering van deze wet.

4. De gegevens en inlichtingen, bedoeld in het derde lid, worden verstrekt binnen een door de inspecteur bij het verzoek daartoe, te stellen redelijke termijn.

5. Bij regeling van Onze Minister kunnen nadere regels worden gesteld omtrent de in het tweede en derde lid opgenomen verplichtingen.

HOOFDSTUK 4 INVORDERING

Artikel Algemene bepalingen

1. De ontvanger is belast met de invordering.

2. De bepalingen van deze wet met betrekking tot de invordering strekken zich mede uit tot de betalingsverplichtingen ter zake van de bestuurlijke boete, de renten en de kosten van invordering, die in verband met de vaststelling of terugvordering van tegemoetkomingen zijn ontstaan.

3. Naast de bevoegdheden die de ontvanger heeft ingevolge deze wet ter zake van de invordering, beschikt hij ook over de bevoegdheden die een schuldeiser heeft op grond van enige andere wettelijke bepaling.

4. Tot het verrichten van de bij of krachtens de wet aan een deurwaarder opgedragen werkzaamheden is, voor zover die werkzaamheden geschieden in opdracht van de ontvanger en betrekking hebben op de invordering ingevolge deze wet, uitsluitend een belastingdeurwaarder, als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onderdeel j, van de Invorderingswet 1990, bevoegd.

5. De kosten van invordering worden berekend op de voet van de Kostenwet invordering rijksbelastingen.

6. De toerekening van de betalingen op een aan het Rijk verschuldigd bedrag geschiedt achtereenvolgens aan:

- a. de kosten van invordering;
- b. de rente;
- c. de terug te vorderen tegemoetkoming of het terug te vorderen voorschot op de tegemoetkoming, de in rekening gebrachte rente bedoeld in artikel 20 en de bestuurlijke boete met dien verstande dat toerekening geschiedt naar evenredigheid aan de terug te vorderen tegemoetkoming of het terug te vorderen voorschot op de tegemoetkoming, de rente en de boete.

7. Betaling geschiedt door bijschrijving op een daartoe door de schuldeiser aangewezen bankrekening.

Artikel Invordering in eerste aanleg

1. De belanghebbende is het in te vorderen bedrag in zijn geheel verschuldigd.

2. Een geldschuld aan het Rijk die voortvloeit uit een beschikking als bedoeld in artikel 13, derde lid, of een beschikking tot terugvordering in verband met een vaststelling van de tegemoetkoming is invorderbaar twee maanden na de dagtekening van die beschikking.

3. In afwijking van het tweede lid is een geldschuld aan het Rijk die voortvloeit uit een beschikking tot terugvordering in verband met een intrekking of wijziging van een vastgestelde tegemoetkoming invorderbaar één maand na de dagtekening van die beschikking.

4. Een geldschuld van het Rijk die voortvloeit uit een vastgestelde tegemoetkoming of een voorschot op de vast te stellen tegemoetkoming is invorderbaar twee maanden na de dagtekening van de beschikking tot vaststelling onderscheidenlijk beschikking tot voorschotverlening.

5. In afwijking van het vierde lid is een voorschot op de vast te stellen tegemoetkoming als bedoeld in artikel 12 invorderbaar in zoveel gelijke termijnen als er met inbegrip van de maand die in de dagtekening van de beschikking tot voorschotverlening is vermeld, nog maanden van het jaar overblijven. De eerste termijn vervalt aan het eind van de maand genoemd in de dagtekening en elk van de volgende termijnen telkens een maand later.

6. De Algemene termijnenwet is niet van toepassing op de in de voorgaande leden gestelde termijnen.

Artikel Rente bij te late betaling

Bij overschrijding van de betalingstermijn als bedoeld in artikel 27, tweede en derde

lid, wordt, met overeenkomstige toepassing van de artikelen 28 en 29 van de Invorderingswet 1990, rente berekend over het openstaande bedrag.

Artikel Dwanginvordering

1. Indien de belanghebbende de geldschuld aan het Rijk niet binnen de gestelde termijn betaalt, maant de ontvanger hem schriftelijk aan om alsnog binnen tien dagen na de dagtekening van de aanmaning te betalen, onder kennisgeving dat hij anders door middelen bij de wet bepaald tot betaling zal worden gedwongen. De aanmaning kan betrekking hebben op verschillende geldschulden aan het Rijk ingevolge deze wet.

2. Indien de belanghebbende na de aanmaning in gebreke blijft, kan de invordering van de geldschuld aan het Rijk geschieden bij een door de ontvanger uit te vaardigen dwangbevel. Het dwangbevel kan betrekking hebben op verschillende geldschulden aan het Rijk ingevolge deze wet.

3. De betekening van het dwangbevel geschiedt met overeenkomstige toepassing van artikel 13 van de Invorderingswet 1990.

4. Het dwangbevel levert een executoriale titel op, die met toepassing van de voorschriften van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering kan worden tenuitvoergelegd.

5. De belanghebbende kan, met overeenkomstige toepassing van artikel 17 van de Invorderingswet 1990, tegen de tenuitvoerlegging van het dwangbevel in verzet komen bij de rechtbank van het arrondissement waarbinnen hij woont.

6. Een derde die loon, pensioen, lijfrente of een uitkering verschuldigd is aan de belanghebbende, kan met overeenkomstige toepassing van artikel 19 van de Invorderingswet 1990, op vordering van de ontvanger worden verplicht diens geldschuld aan het Rijk te betalen.

Artikel Verrekening,

1. Met betrekking tot rijksbelastingen en in te vorderen tegemoetkomingen is verrekening door de ontvanger op de voet van afdeling 12 van Titel 1 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek niet mogelijk.

2. De ontvanger is ten aanzien van de belanghebbende bevoegd aan hem uit te betalen en van hem te innen bedragen ter zake van dezelfde inkomensafhankelijke regeling met elkaar te verrekenen. De ontvanger is tevens bevoegd een van de belanghebbende te innen bedrag uit hoofde van een tegemoetkoming te verrekenen met een aan hem uit te betalen teruggaaf inkomstenbelasting.

3. De verrekening is ook mogelijk ingeval de termijn als bedoeld in artikel 27 nog niet is verstreken, tenzij het een in maandelijks termijnen uit te betalen voorschot op de vast te stellen tegemoetkoming betreft. Op verzoek van de belanghebbende is de ontvanger verplicht te verrekenen. De ontvanger maakt de verrekening zo spoedig mogelijk bekend.

Artikel Uitstel van betaling

De ontvanger kan onder door hem te stellen voorwaarden aan de belanghebbende voor een bepaalde tijd uitstel van betaling verlenen. Gedurende het uitstel vangt de dwanginvordering niet aan, dan wel wordt deze geschorst. Het uitstel kan tussentijds bij beschikking worden beëindigd.

Artikel Verjaring

Het recht tot dwanginvordering alsmede het recht tot verrekening met betrekking tot een geldschuld aan het Rijk ingevolge deze wet verjaren, met overeenkomstige toepassing van artikel 27 van de Invorderingswet 1990, door verloop van vijf jaren na de aanvang van de dag waarop die geldschuld geheel invorderbaar is.

Artikel Aansprakelijkheid

1. De partner is aansprakelijk voor de door de belanghebbende aan het Rijk verschuldigde bedragen ingevolge deze wet.

2. Het bedrag, vermeld in de beschikking tot aansprakelijkstelling, is invorderbaar twee maanden na de dagtekening van de beschikking. De artikelen 27, zesde lid, 29 en 31 zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel Beslagverbod

1. De uit te betalen tegemoetkomingen zijn niet vatbaar voor vervreemding, verpanding, belening of beslag, waaronder begrepen beslag ingevolge faillissement of toepassing van de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen, tenzij het betreft:

a. beslag op een tegemoetkoming ingevolge de Huursubsidiewet uit hoofde van een vordering met het oog op inning van huur;

b. beslag op een tegemoetkoming ingevolge de Wet basisvoorziening kinderopvang uit hoofde van een vordering ter zake van verleende kinderopvang van een houder of een gastouder als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onderdeel l. onderscheidenlijk artikel 1, eerste lid, onderdeel f. van die wet;

c. beslag op een tegemoetkoming uit hoofde van de invordering van geldschulden aan het Rijk ingevolge deze wet.

2. Elk beding dat strijdt met het eerste lid is nietig.

HOOFDSTUK 5 Bijzondere bepalingen

Artikel Tegemoetkoming blijft buiten beschouwing

De tegemoetkoming blijft buiten beschouwing bij de vaststelling van andere op het inkomen of vermogen afgestemde publiekrechtelijke uitkeringen en verstrekkingen.

Artikel Samenloop met buitenlandse tegemoetkomingen

Bij algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld ter voorkoming of beperking van samenloop van tegemoetkomingen ingevolge deze wet met naar aard en strekking daarmee overeenkomende tegemoetkomingen op grond van wetgeving van een andere mogendheid.

HOOFDSTUK 6 . OPSPORING EN SANCTIES

Paragraaf 1. Opsporing

Artikel Opsporingsambtenaren

1. Met de opsporing van de feiten omschreven in de artikelen 225 tot en met 227b, 447c en 447d van het Wetboek van Strafrecht, voor zover het feit voor de toepassing van deze wet van belang is, zijn, onverminderd artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering, belast de ambtenaren, aangewezen bij besluit van Onze Minister, Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, Onze Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, en Onze Minister van Justitie. Deze ambtenaren zijn tevens belast met de opsporing van feiten, strafbaar gesteld in de artikelen 179 tot en met 182, en 184 van het Wetboek van Strafrecht, voor zover deze feiten betrekking hebben op een bevel, vordering of handeling, gedaan of ondernomen door henzelf.

2. Van een besluit als bedoeld in het eerste lid wordt mededeling gedaan door plaatsing in de Staatscourant.

Paragraaf 2. Bestuurlijke boeten

Artikel Boete bij verzuim en vergrijp

1. Indien degene die op grond van artikel 24 gehouden is tot het verstrekken van gegevens en inlichtingen, en deze niet, niet tijdig, onjuist of onvolledig verstrekt, vormt dit een verzuim terzake waarvan de inspecteur hem een bestuurlijke boete van ten hoogste € 2500 kan opleggen.

2. Indien het niet, niet-tijdig, onjuist of onvolledig verstrekken van gegevens en inlichtingen als bedoeld in het eerste lid aan opzet of grove schuld van belanghebbende te wijten is, vormt dit een vergrijp terzake waarvan de inspecteur hem een bestuurlijke boete van ten hoogste € 5000 kan opleggen.

3. Bij het opleggen van een bestuurlijke boete als bedoeld in het eerste lid zijn de artikelen 67g, eerste tot en met derde lid, 67i, 67j, 67l, 67m, 67o en 67p van de Algemene wet inzake rijksbelastingen van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat voor “belastingplichtige” en “inhoudingsplichtige” wordt gelezen “degene die gehouden is tot het verstrekken van gegevens en inlichtingen”.

4. Bij het opleggen van een bestuurlijke boete als bedoeld in het tweede lid is naast de in het derde lid genoemde artikelen tevens artikel 67k van de Algemene wet inzake rijksbelastingen van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat voor “belastingplichtige” en “inhoudingsplichtige” wordt gelezen “degene die gehouden is tot het verstrekken van gegevens en inlichtingen”.

5. De bevoegdheid tot het opleggen van een bestuurlijke boete op grond van dit artikel vervalt vijf jaren na afloop van het tegemoetkomingsjaar waarop de gevraagde gegevens en inlichtingen betrekking hebben.

HOOFDSTUK 7 OVERGANGS- EN SLOTBEPALINGEN

PM Overgangsregeling renteregime (drempeltijdvak 1 juli gedurende twee jaar)

II Artikelsgewijze toelichting

HOOFDSTUK 1 ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1 Reikwijdte

De Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen geeft regels aan de hand waarvan de Belastingdienst/Dienst inkomensafhankelijke regelingen tegemoetkomingen gaat verstrekken. In dit artikel is de werkingssfeer van dit wetsvoorstel in die zin afgebakend. Als onderdeel van de Belastingdienst staat de Dienst inkomensafhankelijke regelingen onder gezag van de Minister van Financiën.

In het tweede lid zijn de tegemoetkomingen opgenomen waarvoor dit wetsvoorstel - in deze fase - gaat gelden. Het betreft de huursubsidie ingevolge de Huursubsidiewet, de tegemoetkoming in de kosten van kinderopvang ingevolge de Wet basisvoorziening kinderopvang (WBK), de zorgtoeslag ingevolge de Wet op de zorgtoeslag en de tegemoetkoming ingevolge de Wet tegemoetkoming onderwijsbijdrage en schoolkosten (WTOS).

In titel 4.2 van de Algemene wet bestuursrecht is voor alle subsidies van het Rijk en de decentrale overheden een wettelijk kader neergelegd. Wil deze titel toepassing kunnen vinden dan dient sprake te zijn van een aanspraak op financiële middelen, door een bestuursorgaan verstrekt met het oog op bepaalde activiteiten van de aanvrager, anders dan als betaling voor aan het bestuursorgaan geleverde goederen of diensten. Dit betekent in feite dat bij verstrekking van de financiële middelen, voorafgaand aan de te verrichten activiteit, de bestedingsrichting van de te verstrekken middelen moet zijn vastgelegd. Omdat deze invulling van het begrip subsidie niet op alle tegemoetkomingen waarop dit wetsvoorstel betrekking heeft, zoals bijvoorbeeld huursubsidie, van toepassing is, is ervoor gekozen om in het derde lid expliciet vast te leggen dat titel 4.2 van de Awb voor de toepassing van deze wet buiten toepassing blijft, maar is wel waar mogelijk binnen de systematiek van voorlopige en definitieve vaststelling van inkomensafhankelijke tegemoetkomingen - in overeenstemming met de WBK - steeds aansluiting gezocht bij de bepalingen uit de subsidietitel van de Awb.

Omdat, anders dan voor het vaststellen van inkomensafhankelijke tegemoetkomingen door de inspecteur waarop de bezwaar- en beroepsregeling van de Awb van toepassing is, de dwanginvordering, behoudens de bijzondere bevoegdheden van de ontvanger, geschiedt overeenkomstig de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, is in dit lid tevens bepaald dat artikel 3: 40 en de hoofdstukken 4, 6 en 7 van de Awb niet van toepassing zijn op de aanmaning, het dwangbevel en de verrekeningsbeschikking als bedoeld in de artikelen 29 en 30. Met het opnemen van deze bepaling is met betrekking tot de dwanginvordering van inkomensafhankelijke tegemoetkomingen van het Rijk aansluiting gezocht bij hetgeen thans ook geldt

voor de dwanginvordering van rijksbelastingen, hetgeen ook ingevolge het voorstel van wet vierde tranche Awb zal gelden.

Artikel 2 Begripsbepalingen

In artikel 2 is de definitie opgenomen van begrippen die in dit wetsvoorstel en in de daarop berustende bepalingen worden gehanteerd. Enerzijds heeft dit, net als in andere wetten, als doel om het formuleren van wettelijke bepalingen te vereenvoudigen. Anderzijds, en dat is bij dit wetsvoorstel een veel belangrijker aspect, draagt een uniformering van kernbegrippen als partner, toetsingsinkomen en tegemoetkomingsjaar bij aan de beoogde harmonisatie van de verschillende regelingen. Niet alleen wordt daardoor de uitvoering door één instantie vergemakkelijkt, ook de duidelijkheid voor de belanghebbenden wordt bevorderd door uniformiteit van begrippen. Het is immers nauwelijks uit te leggen waarom men voor de ene regeling bijvoorbeeld wel als partner zou worden aangemerkt en voor de andere niet, of waarom draagkracht in de ene regeling anders wordt gemeten dan in de andere.

Door de uniformering van begrippen wijken de definities in een aantal gevallen af van de definitie van hetzelfde of het soortgelijke begrip in de oorspronkelijke wet. Zo geldt als tegemoetkomingsjaar het kalenderjaar, waar in de Huursubsidiewet als subsidiejaar werd gedefinieerd het tijdvak dat loopt van 1 juli tot en met 30 juni van het daaropvolgende jaar. Met het uniformeren van begrippen als deze is een groot deel van de efficiencywinst die met dit wetsvoorstel wordt behaald te verklaren.

In de onderdelen b en c worden de aan de belastingwetten ontleende begrippen 'inspecteur' en 'ontvanger' in dit wetsvoorstel geïntroduceerd. De taken van beide functionarissen komen ruwweg overeen met die van hun ambtgenoten in de fiscaliteit: de inspecteur stelt de tegemoetkoming vast; de ontvanger vordert in. Onder invorderen wordt volgens onderdeel m overigens ook verstaan het uitbetalen van tegemoetkomingen.

Zoals uit onderdeel d blijkt, worden de uitkeringen op grond van inkomensafhankelijke regelingen die onder de reikwijdte van deze wet vallen *tegemoetkomingen* genoemd. Deze term is ontleend aan de WBK en is neutraler dan bijvoorbeeld het begrip 'subsidie', onder welk begrip blijkens titel 4.2 van de Algemene wet bestuursrecht een aanspraak wordt verstaan met het oog op bepaalde activiteiten van de aanvrager. Dat begrip is te beperkt om daaronder alle aanspraken waarop dit wetsvoorstel ziet te begrijpen.

Onderdeel e geeft aan dat onder tegemoetkomingsjaar wordt verstaan het kalenderjaar waarover aanspraak op een tegemoetkoming bestaat. Dit hangt samen met het feit dat de draagkracht voor de bepaling van de tegemoetkoming wordt bepaald aan de hand van het fiscale inkomen, dat ook per kalenderjaar wordt vastgesteld.

In de onderdelen f en g wordt voor de begrippen partner en toetsingsinkomen verwezen naar de artikelen 4 en 9. In de toelichting op die artikelen komen deze begrippen aan de orde.

Onderdeel i omschrijft de bestuurlijke boete als de bestuurlijke sanctie, inhoudende een onvoorwaardelijke verplichting tot betaling van een geldsom, die is gericht op bestraffing van de overtreder. De bestuurlijke boete is derhalve een bestraffende sanctie die kan worden opgelegd voor

een overtreding, d.w.z. een verboden gedraging. De bestuurlijke boete onderscheidt zich hiermee van verplichtingen tot betaling van een geldsom die door de overheid worden opgelegd terzake van toegelaten gedragingen die op zichzelf niet in strijd zijn met het bestuursrecht, zoals heffingen, retributies en (andere) belastingen. De in dit onderdeel opgenomen omschrijving van de bestuurlijke boete stemt inhoudelijk overeen met de omschrijving van het begrip bestuurlijke boete in artikel 5.4.1.1 van het ontwerp-wetsvoorstel vierde tranche Awb en kan komen te vervallen op het moment dat de vierde tranche van de Awb in werking treedt.

De begrippen verzamelinkomen, belastbaar loon, en jaaropgaaf, die in de onderdelen j, k en l zijn gedefinieerd, zijn door verwijzing naar bepalingen in de belastingwetgeving, synoniem aan de in de fiscaliteit gebruikte begrippen. Daarmee wordt bereikt dat het begrip 'inkomensafhankelijk' de betekenis krijgt van 'afhankelijk van het inkomen zoals dat geldt voor de belastingheffing'. Er is in dit wetsvoorstel naar gestreefd om zo min mogelijk af te wijken van de fiscale begrippen, teneinde de uitvoering voor zowel belanghebbenden als de Dienst inkomensafhankelijke regelingen te vergemakkelijken.

In onderdeel m is het begrip invordering gedefinieerd. Dit begrip ziet niet alleen op de betalingsverplichtingen van de belanghebbenden, maar ziet ook op de in het kader van deze wet veel vaker voorkomende uitbetaling van door het Rijk verschuldigde bedragen aan de belanghebbenden. Deze uitbetalingen vloeien voort uit de voorlopige vaststelling of de vaststelling van inkomensafhankelijke tegemoetkomingen. Geldschulden aan het Rijk kunnen op grond van dit wetsvoorstel ontstaan door de terugvordering van inkomensafhankelijke tegemoetkomingen.

Artikel 3 Uitbreiding begripsbepalingen

In artikel 3 worden begrippen die zodanig regelingspecifiek zijn dat zij niet voorkomen in dit wetsvoorstel, maar in de wetten waarin de gerechtigdheid tot de tegemoetkomingen is geregeld, de zogenoemde materiewetten. Ook met betrekking tot deze meer regelingspecifieke elementen is een uniforme definitie van begrippen als medebewoner en kind van belang voor de uitvoering door de Dienst inkomensafhankelijke regelingen.

De definitie van medebewoner in onderdeel a is gestoeld op de omschrijving in de Huursubsidiewet. Medebewoners zijn degenen die op hetzelfde adres als de belanghebbende zijn ingeschreven in de basisadministratie persoonsgegevens, tenzij zij als huurder of als onderhuurder zijn te beschouwen. Een verschil met de definitie in de Huursubsidiewet is dat in de voorgestelde definitie de partner van de belanghebbende nooit als huurder of onderhuurder kan worden aangemerkt. In de Huursubsidiewet is de uitsluiting van partners voor het aanmerken als onderhuurder tot uitdrukking gebracht in de definitie van onderhuurder. Aansluiting bij het partnerbegrip in deze wet betekent dat niet slechts – zoals thans voor de huursubsidie het geval is – voor de echtgenoot of geregistreerde partner geen sprake kan zijn van onderhuur, maar dat geldt voor de partner in de ruimere betekenis die in artikel 4 is omschreven.

Onderdeel b geeft de definitie van kind, zoals deze wordt voorgesteld voor de verschillende inkomensafhankelijke regelingen. In deze definitie zijn de samenstellende vereisten opgenomen:

bloed- of aanverwantschap, tot het huishouden behoren, in belangrijke mate worden onderhouden en het ingeschreven staan op hetzelfde adres als de belanghebbende. De meer regelingspecifieke kenmerken, zoals bijvoorbeeld het kind waarvoor de opvang wordt genoten (voor de toepassing van de WBK), worden opgenomen in de materiewetten.

In het wetsvoorstel is gekozen voor de definiëring van het begrip kind en niet voor definiëring van het begrip ouder. Immers, het hebben van een kind leidt ertoe dat, indien aan een aantal overige voorwaarden is voldaan, er recht bestaat op een tegemoetkoming. Een belanghebbende heeft derhalve recht op een tegemoetkoming indien hij een kind heeft dat voldoet aan de definitie. In de WBK is het begrip ouder gedefinieerd: een belanghebbende heeft recht op een tegemoetkoming als hij kwalificeert als ouder. Ouder is dan degene die met een kind een huishouding voert en het kind onderhoudt. Zou deze definitie in het wetsvoorstel zijn overgenomen, dan zouden er twee begrippen naast elkaar komen te staan, namelijk belanghebbende en ouder. Feitelijk is dat dezelfde persoon, hetgeen verwarrend kan werken. Materieel leidt de kinddefinitie in dit wetsvoorstel tot hetzelfde resultaat als de ouderdefinitie in de WBK.

Artikel 4 Partner

Uitgangspunt voor het in artikel 4 opgenomen partnerbegrip is het partnerbegrip van de inkomstenbelasting. Degene die partner is voor de inkomstenbelasting is dat tevens voor de toepassing van dit wetsvoorstel. In het eerste lid, onderdeel a, is dit bepaald. Dit leidt er toe dat gehuwden en geregistreerde partners als partner voor de toepassing van dit wetsvoorstel worden aangemerkt, indien zij althans niet duurzaam gescheiden leven. Ook ongehuwd samenwonenden die voor de inkomstenbelasting de partnerkeuze hebben gemaakt zijn partner voor de toepassing van dit wetsvoorstel.

Daarnaast wordt voorgesteld om in enkele situaties partnerschap aan te nemen waarin dat voor de inkomstenbelasting niet het geval is. In paragraaf 4.4. van het algemene deel van deze memorie van toelichting is dit nader toegelicht.

Ingevolge het eerste lid, onderdeel b, wordt in een aantal omschreven situaties partnerschap aanwezig geacht indien de belanghebbende met een meerderjarige op hetzelfde woonadres staat ingeschreven in de basisadministratie persoonsgegevens. In deze gevallen geldt geen referentieperiode en hoeft geen materiële beoordeling plaats te vinden van de aard van de samenwoonrelatie. De beschreven situaties zijn ontleend aan artikel 2, derde lid, van de WBK en aan artikel 3.91, tweede lid, onderdeel b, 2° tot en met 4°, van de Wet inkomstenbelasting 2001.

Ingevolge het eerste lid, onderdeel c, wordt tevens als partner aangemerkt de meerderjarige die in het kalenderjaar gedurende meer dan zes maanden onafgebroken een gezamenlijke huishouding voert met de belanghebbende en gedurende die tijd op hetzelfde woonadres als de belanghebbende staat ingeschreven in de basisadministratie persoonsgegevens. Hiermee wordt bereikt dat ook in situaties waarin ongehuwd samenwonenden voor de Wet inkomstenbelasting 2001 geen keuze hebben gemaakt voor het partnerschap, en er evenmin sprake is van een van de situaties zoals deze zijn genoemd in onderdeel b, zij toch als partner kwalificeren indien er sprake is van het

duurzaam voeren van een gezamenlijke huishouding. De toets of sprake is van een duurzame gezamenlijke huishouding is op deze wijze nog slechts voor een beperkte groep belanghebbenden relevant. In onderdeel c is voor eerstegraads bloedverwanten die duurzaam een gezamenlijke huishouding voeren een uitzondering gemaakt in die zin dat zij voor de toepassing van deze wet niet zonder meer als partners worden aangemerkt. Zij kunnen wel als partner kwalificeren indien zij hiervoor bij de toepassing van de Wet inkomstenbelasting 2001 hebben gekozen of als een van de omstandigheden zoals genoemd in het eerste lid, onderdeel b, van toepassing is. Met deze uitzondering voor eerstegraadsbloedverwanten wordt voorkomen dat bijvoorbeeld een bij haar dochter inwonende hulpbehoevende moeder automatisch als partner kwalificeert op het moment dat de partner van de dochter overlijdt of in verband met (echt)scheiding de woning duurzaam verlaat, terwijl er overigens geen wijziging in de relatie plaatsvindt.

In het tweede lid is bepaald dat de partnerkwalificatie op grond van het eerste lid, onderdeel b of c, geldt voor de periode in het kalenderjaar waarin de meerderjarige in de basisadministratie persoonsgegevens op hetzelfde woonadres staat ingeschreven als de belanghebbende. Hiermee wordt bereikt dat, net als bij de partnerdefinitie in de zin van de Wet inkomstenbelasting 2001, de partnerkwalificatie geldt gedurende de periode van het kalenderjaar waarin feitelijk sprake is van partnerschap. Er kunnen immers in een kalenderjaar meer partners zijn, bijvoorbeeld wanneer een partnerrelatie in de loop van het jaar wordt beëindigd en in hetzelfde jaar een andere partnerrelatie ontstaat. Als bijvoorbeeld ongehuwden op 1 september 2004 gaan samenwonen en zich per die datum laten inschrijven op hetzelfde woonadres bij de basisadministratie persoonsgegevens en pas op 1 december 2004 een samenlevingscontract afsluiten, dan worden zij vanaf 1 september 2004 als partners van elkaar aangemerkt. Sluiten zij het samenlevingscontract pas af op 1 maart 2005, dan kwalificeren zij in het kalenderjaar 2004 niet als partners van elkaar, tenzij zij in 2004 aan een van de overige omstandigheden zoals genoemd in het eerste lid, onderdeel b, voldoen. Is dat niet het geval dan wordt in het jaar 2004 niet aan de ingevolge onderdeel c geldende duurzaamheidseis voor partnerschap voldaan. Indien in deze casus de samenwoonperiode is gestart voor 1 juli 2004, dan kwalificeren zij in ieder geval als partner, namelijk ofwel op grond van het eerste lid, onderdeel a – mits zij voor partnerschap in de zin van de Wet inkomstenbelasting 2001 kiezen – ofwel op grond van onderdeel c.

In het derde lid is een rangorde opgenomen. Als meer personen in een periode tegelijkertijd als partner kunnen kwalificeren, dan geeft deze bepaling aan wie van hen in die periode als partner van belanghebbende wordt aangemerkt. Het partnerschap voor de Wet inkomstenbelasting 2001 is hierbij leidend. Is er geen partner voor toepassing van de Wet inkomstenbelasting 2001, dan dient bepaald te worden of er een partner is in de zin van het eerste lid, onderdeel b, waarbij de als eerste genoemde in de rangorderegeling vóór de daarna genoemde komt. Als een belanghebbende op het zelfde woonadres staat ingeschreven met een persoon met wie hij in een eerder jaar voor partnerschap heeft gekozen en tegelijkertijd met een andere persoon met wie hij een samenlevingscontract heeft afgesloten, dan wordt gedurende de periode dat deze drie personen op het zelfde woonadres staan ingeschreven alleen degene met wie het samenlevingscontract is

afgesloten als partner aangemerkt aangezien deze persoon als eerste wordt genoemd in het eerste lid, onderdeel b.

In het vierde lid is een keuzeregeling opgenomen voor gevallen waarvoor de rangorderegeling geen uitsluitel biedt. Dit betreft de situatie waarin tegelijkertijd met meer dan één persoon een duurzame gezamenlijke huishouding wordt gevoerd als bedoeld in onderdeel c en geen van deze personen als partner kwalificeert op grond van onderdeel a of b. Deze keuzeregeling is ontleend aan artikel 2, vierde lid, van de WBK.

Het vijfde lid is ontleend aan artikel 2, vijfde lid, van de WBK.

Artikel 5 Gelijikstelling met basisadministratie persoonsgegevens

Het begrip 'basisadministratie persoonsgegevens' is ontleend aan de Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens. In het eerste lid van het voorgestelde artikel 5 is bepaald dat met de basisadministratie persoonsgegevens wordt gelijkgesteld een daarmee naar aard en strekking overeenkomende administratie buiten Nederland. Hiermee wordt bereikt dat ook personen die in het buitenland wonen als partner of kind van de belanghebbende kunnen kwalificeren.

De delegatiebepaling van het tweede lid is opgenomen om nadere regels te kunnen stellen voor bijvoorbeeld de situatie dat een persoon zich niet kan inschrijven in een naar aard en strekking met de basisadministratie overeenkomende administratie buiten Nederland. Deze situatie kan zich voordoen bij bijvoorbeeld personeel verbonden aan een Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging en bij uitgezonden militairen werkzaam op NAVO-bases in het buitenland. Dit personeel wordt op grond van internationale regelingen niet ingeschreven in het werkland. Ook kan zich de situatie voordoen dat belanghebbenden in een land wonen dat geen bevolkingsadministratie voert.

Artikel 6 Minderjarigen

Deze bepaling geeft een afwijking van de algemene handelingsonbekwaamheid van minderjarigen. Artikel 234, eerste lid, van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek biedt hiertoe de mogelijkheid. Het is van belang dat een minderjarige, bijvoorbeeld een 'tiernmoeder' die aanspraak heeft op een tegemoetkoming in de kosten van kinderopvang, deze tegemoetkoming zelf kan aanvragen.

HOOFDSTUK 2. DE TEGEMOETKOMING

Artikel 8 Hoogte tegemoetkoming

In dit artikel is bepaald dat de draagkracht die voor het vaststellen van de hoogte van de tegemoetkoming van belang is, wordt bepaald aan de hand van zowel het toetsingsinkomen van de belanghebbende als dat van zijn partner. In de materiewetten zullen tabellen worden opgenomen op basis waarvan de hoogte van die tegemoetkoming wordt vastgesteld. Daarbij zal een indeling van

toetsingsinkomens in klassen worden gehanteerd op basis van de som van de toetsingsinkomens van de belanghebbende en diens partner. Ingeval partnerschap slechts gedurende een deel van het tegemoetkomingsjaar heeft plaatsgevonden zal het jaarinkomen van de partner slechts voor de tabeltoepassing over de maanden waarin sprake was van partnerschap in aanmerking worden genomen. Voor de toepassing van de Huursubsidiwet geldt dat naast het inkomen van belanghebbende en zijn partner, tevens het toetsingsinkomen van eventuele medebewoners relevant is.

Artikel 9 Toetsingsinkomen.

Het toetsingsinkomen is het instrument waarmee voor de verschillende inkomensafhankelijke tegemoetkomingen de draagkracht wordt gemeten. In artikel 9 is gedefinieerd wat onder toetsingsinkomen wordt verstaan. Hierbij is zoveel mogelijk uitgegaan van gegevens die al bij de Belastingdienst bekend zijn zodat de belanghebbende geen nieuwe gegevens hoeft aan te leveren. Ingevolge het eerste lid zijn twee situaties te onderscheiden: er is een aanslag inkomstenbelasting vastgesteld of er is geen aanslag inkomstenbelasting vastgesteld.

Voor de eerstgenoemde situatie bepaalt onderdeel a van het eerste lid dat het verzamelinkomen zoals dat in die aanslag is opgenomen als toetsingsinkomen geldt. De toevoeging 'zoals dat in die aanslag is opgenomen' dient een eenvoudige en doelmatige uitvoering. Het in de aanslag opgenomen verzamelinkomen is toetsingsinkomen zelfs al zou het niet overeenstemmen met het volgens de Wet inkomstenbelasting 2001 te berekenen verzamelinkomen. De Dienst inkomensafhankelijke regelingen en de bestuursrechter hoeven zich daardoor niet in te laten met de vraag of het verzamelinkomen wel op het juiste bedrag is vastgesteld. Pas als het in de aanslag opgenomen verzamelinkomen door de Belastingdienst is gewijzigd, bijvoorbeeld na bezwaar of navordering, heeft dit gevolgen voor het toetsingsinkomen. In dat geval treedt ingevolge artikel 18 het nader vastgestelde verzamelinkomen in de plaats van het eerder in aanmerking genomen toetsingsinkomen.

Als geen aanslag is vastgesteld wordt volgens onderdeel b het belastbare loon voor de loonbelasting aangemerkt als toetsingsinkomen. Ook hier dient een kenbaar gegeven als bron: het loon zoals dat op de jaaropgaaf is vermeld, ongeacht of dit loon overeenstemt met het loon volgens de Wet op de loonbelasting 1964. Het doel hiervan is wederom om de inspecteur van de Dienst inkomensafhankelijke regelingen en de bestuursrechter te vrijwaren van het beoordelen van de fiscale juistheid van het vermelde loon. Pas bij een gewijzigde jaaropgaaf is er aanleiding een ander toetsingsinkomen in aanmerking te nemen.

Het tweede lid bevat een bepaling die moet voorkomen dat in bepaalde internationale situaties een onevenwichtig resultaat zou ontstaan doordat draagkrachtbepalende inkomsten die niet tot het fiscale inkomen behoren, ook niet zouden meetellen voor inkomensafhankelijke tegemoetkomingen. Op grond van het tweede lid wordt dit inkomen voor de bepaling van het toetsingsinkomen alsnog in aanmerking genomen. Daarbij kunnen zich twee situaties voordoen:

- er is geen verzamelinkomen of belastbaar loon;

- er is wel een verzamelinkomen of belastbaar loon, maar niet al het inkomen is hierin begrepen. Als de belanghebbende of diens partner niet in Nederland woont en uitsluitend inkomen in zijn woonland heeft, is er geen verzamelinkomen of belastbaar loon. Dit inkomen behoort namelijk niet tot het Nederlandse verzamelinkomen of belastbare loon omdat het fiscale inkomensbegrip voor niet-inwoners is beperkt tot inkomsten uit bepaalde Nederlandse bronnen. Het tweede lid bewerkstelligt nu dat het toetsingsinkomen in deze situatie het buitenlandse inkomen omvat als ware het aan de Nederlandse inkomstenbelasting of loonbelasting onderworpen. Een soortgelijke correctie vindt plaats bij degene die wel in Nederland woont maar die uitsluitend inkomen geniet dat is vrijgesteld van belasting op grond van het internationale recht. Hierbij kan gedacht worden aan mensen met een bijzondere fiscale status, zoals ambassadepersoneel of werknemers van internationale organisaties. De tweede situatie, er is wel een verzamelinkomen of belastbaar loon, maar niet al het inkomen is hierin begrepen, kan zich bijvoorbeeld voordoen bij de werknemer van een internationale organisatie die vrijgesteld salaris geniet en die daarnaast inkomen uit sparen en beleggen heeft (box 3). Het verzamelinkomen bestaat dan slechts uit het inkomen uit sparen en beleggen. Het tweede lid rekent dan het vrijgestelde inkomen tot het toetsingsinkomen als ware het aan de Nederlandse inkomstenbelasting of loonbelasting onderworpen. Een ander voorbeeld in deze categorie is een in het buitenland wonende belanghebbende die buitenlands belastingplichtig in Nederland is (bijvoorbeeld vanwege een tweede woning of een dienstbetrekking in Nederland) en die ook inkomen in het woonland heeft. Zonder het tweede lid zou als toetsingsinkomen gelden het verzamelinkomen of het belastbare loon, dat bij buitenlandse belastingplichtigen slechts inkomen in Nederland omvat. In de situaties, bedoeld in het tweede lid, stelt de inspecteur van de Dienst inkomensafhankelijke regelingen het toetsingsinkomen vast. Voorzover er een verzamelinkomen of belastbaar loon als bedoeld in het eerste lid is, wordt dit bij die vaststelling als een vaststaand gegeven beschouwd. De inkomensbestanddelen die daaraan op grond van het tweede lid moeten worden toegevoegd worden door de inspecteur in aanmerking genomen alsof zij op reguliere wijze zouden zijn belast. De inspecteur berekent daartoe een nieuw verzamelinkomen of belastbaar loon. Het verschil met het fiscale verzamelinkomen of belastbaar loon vormt de correctie op grond van het tweede lid. Zoals bij de behandeling van het eerste lid al is aangegeven, kunnen bezwaar en beroep niet gegrond zijn op de stelling dat het verzamelinkomen zoals dat in de aanslag inkomstenbelasting is opgenomen of het belastbare loon zoals dat uit de jaaropgave blijkt, onjuist is. Daarvoor geldt een eigen (fiscale) rechtsgang. Als op grond van het tweede lid een toetsingsinkomen is bepaald, kan bezwaar en beroep tegen een beschikking tot vaststelling van de tegemoetkoming wel gericht zijn tegen dat toetsingsinkomen. Ook hierbij geldt, dat voorzover bij de bepaling van de toetsingsinkomens rekening is gehouden met een verzamelinkomen of belastbaar loon als bedoeld in het eerste lid, dit verzamelinkomen of belastbaar loon een vaststaand gegeven is. Bezwaar of beroep kan in die situaties alleen zijn gericht tegen de ophoging van het verzamelinkomen of belastbaar loon.

Artikel 10 Uitsluiting van aanspraak op een tegemoetkoming

De gerechtigdheid tot een tegemoetkoming is geregeld in de materiewetten en niet in dit wetsvoorstel. Wel bevat het voorgestelde artikel 10 enkele algemene bepalingen ter uitsluiting van een tegemoetkoming.

Het wetsvoorstel kent de aanspraak toe aan de belanghebbende die een partner kan hebben. Om te voorkomen dat deze partner ook zelfstandig nog aanspraak kan maken op een tegemoetkoming, bepaalt het voorgestelde eerste lid dat een partner die tevens belanghebbende is niet als belanghebbende een aanspraak heeft op een tegemoetkoming. Als er sprake is van twee partners die in beginsel belanghebbende zijn, dan is in het wettelijke systeem degene die de aanvraag doet de belanghebbende en de ander de partner. Wie de aanvraag doet kan overigens per tegemoetkomingsjaar verschillen. De uitsluiting bedoeld in het eerste lid heeft overigens alleen betrekking op de periode van partnerschap in het tegemoetkomingsjaar. De partner heeft dus, bijvoorbeeld na het verbreken van een relatie, wel aanspraak op een tegemoetkoming voor de periode waarin geen sprake meer is van partnerschap.

In het tweede lid van dit voorgestelde artikel wordt bepaald dat niet-rechtmatig in Nederland verblijvende vreemdelingen geen aanspraak hebben op een tegemoetkoming. Ook als de partner van de belanghebbende een niet-rechtmatig hier verblijvende vreemdeling is, bestaat geen aanspraak op een tegemoetkoming.

Het derde lid bepaalt, in uitzondering op het tweede, dat niet-rechtmatig in Nederland verblijvende vreemdelingen aanspraak op een tegemoetkoming hebben als zij, daartoe gerechtigd, in Nederland arbeid verrichten. Het kan hierbij alleen gaan om vreemdelingen die rechtmatig in Nederland hebben verbleven, maar hun status zijn kwijtgeraakt. Het derde lid bepaalt ook dat vreemdelingen die in Nederland arbeid verrichten of hebben verricht en daartoe gerechtigd zijn of waren, die na rechtmatig verblijf te hebben gehouden in Nederland in de zin van artikel 8, onder a tot en met e, en l, van de Vreemdelingenwet 2000, en die in een procedure verkeren als bedoeld in de onderdelen g en h van dat artikel, eveneens aanspraak kunnen hebben op een tegemoetkoming. Soortgelijke bepalingen komen ook voor in andere wetgeving waarbij aanspraken worden gevestigd, zoals bijvoorbeeld artikel 10 van de Huursubsidiwet. Zij zijn bij de Wet van 26 maart 1998 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en enige andere wetten teneinde de aanspraak van vreemdelingen jegens bestuursorganen op verstrekkingen, voorzieningen, uitkeringen, ontheffingen en vergunningen te koppelen aan het rechtmatig verblijf van de vreemdeling in Nederland (Stb. 1998, 203) geïntroduceerd. Deze wet is ook wel bekend als de 'Koppelingswet'. Een belangrijke afwijking van de met de Koppelingswet geïntroduceerde bepalingen bestaat hierin dat de hier bedoelde categorie van vreemdelingen ingevolge die wet bij algemene maatregel van bestuur kan worden aangewezen, terwijl deze in de thans voorgestelde wet door de formele wetgever wordt aangewezen. De aanwijzing bij algemene maatregel van bestuur lijkt goed te passen binnen de systematiek van de wetten waarin dit soort bepalingen door middel van de Koppelingswet zijn opgenomen. In dit geval bestaat geen noodzaak bij een bestaand systeem aan te sluiten. De reikwijdte van de wet zal aldus zo veel mogelijk worden vastgesteld door de formele wetgever.

HOOFDSTUK 3 VASTSTELLING TEGEMOETKOMING

Artikel 11 Bevoegdheid tot vaststelling

De tegemoetkoming wordt vastgesteld door de inspecteur. De vaststelling is een beschikking in de zin van de Awb. De aanvraag wordt gedaan door de belanghebbende. Indien de belanghebbende een partner heeft, zal deze moeten instemmen met het verzoek. Daarom zal ook hij de aanvraag moeten ondertekenen. Er zullen immers gegevens van hem aan de inspecteur verstrekt moeten worden en hij wordt aansprakelijk voor eventuele schulden aan het Rijk ingevolge deze wet. Bovendien, zo bepaalt het voorgestelde eerste lid van artikel 7., kan een persoon die voor de tegemoetkoming partner is niet als belanghebbende een aanvraag indienen. Ten behoeve van de aanvraagprocedure zal door de Belastingdienst een aanvraagformulier voor de vaststelling van de tegemoetkoming worden ontwikkeld. Hiermee wordt uitvoering gegeven aan artikel 4:4 van de Awb, waarin is geregeld dat voor het indienen van aanvragen en het verstrekken van gegevens een formulier kan worden vastgesteld. Het aanvraagformulier, dat zowel op papier als in digitale vorm beschikbaar zal komen, bevat tenminste de naam en het adres van de belanghebbende en van zijn partner, en het sociaal-fiscaalnummer. Deze persoonsgegevens zullen zoveel mogelijk voorbedrukt worden op het formulier. Daarnaast dient een aanvraag van een dagtekening voorzien te worden en ondertekend te worden. Bezien zal worden welke gegevens voorts gevraagd zullen worden op het aanvraagformulier. Hierbij is van belang welke voorwaarden er voor de verschillende inkomensafhankelijke tegemoetkomingen gelden, en welke gegevens al bij de Belastingdienst bekend zijn. Indien een belanghebbende een aangifte inkomstenbelastingen/premie volksverzekeringen doet over een bepaald jaar, kunnen de inkomensgegevens hiervan gebruikt worden voor de aanvraag tot vaststelling van een tegemoetkoming over het zelfde jaar. De belanghebbende hoeft dan voor de aanvraag van de inkomensafhankelijke tegemoetkoming geen opgave meer te doen van zijn inkomen.

Artikel 12 Voorlopige vaststelling

Met deze voorgestelde bepaling wordt bereikt dat de inspecteur van de DIR de tegemoetkoming voorlopig kan vaststellen voorafgaand aan of in de loop van het tegemoetkomingstijdvak. Dergelijke voorlopige vaststellingen kunnen zowel op verzoek van de belanghebbende als automatisch door de inspecteur worden verleend. Indien een belanghebbende voor een eerste keer een tegemoetkoming wenst, zal hij hiervoor veelal een aanvraag moeten indienen. Het streven is erop gericht dat met ingang van het tegemoetkomingsjaar 2008 de inspecteur de voorlopige vaststelling veelal "automatisch" kan vaststellen, dat wil zeggen zonder dat de belastinghebbende daartoe opnieuw een verzoek hoeft in te dienen. Bij de voorlopige vaststelling van de tegemoetkoming zal de inspecteur in beginsel uitgaan van de gegevens die ten grondslag lagen aan de vastgestelde tegemoetkoming over het voorafgaande kalenderjaar. De tegemoetkoming wordt dan automatisch gecontinueerd. De belanghebbende kan de inspecteur voorafgaand aan de jaarlijkse voorlopige vaststelling van de tegemoetkoming informeren over wijzigingen in de

omstandigheden die de grondslag vormen voor de voorlopige vaststelling. Wanneer de belanghebbende na het ontvangen van de beschikking tot voorlopige vaststelling van een tegemoetkoming constateert dat de aan de berekening van het bedrag van de tegemoetkoming ten grondslag liggende factoren niet (langer) juist zijn, stelt hij de inspecteur daarvan in kennis, waarna de tegemoetkoming in beginsel dienovereenkomstig zal worden aangepast. Hetzelfde geldt bij wijzigingen in de omstandigheden die zich in de loop van het tegemoetkomingstijdvak voordoen.

Indien een beschikking tot voorlopige vaststelling van een tegemoetkoming wordt gegeven, wordt tevens een beschikking tot voorschotverlening gegeven waarin het bedrag van het voorschot is vermeld.

In het voorgestelde vijfde lid van artikel 27 is bepaald dat een voorschot wordt uitbetaald in zoveel gelijke termijnen als er met inbegrip van de maand die in de dagtekening van de beschikking tot voorschotverlening is vermeld, nog maanden van het tegemoetkomingsjaar overblijven.

Bij een verzoek van na 1 december van het tegemoetkomingsjaar worden er geen voorlopige tegemoetkomingen meer in hetzelfde tegemoetkomingsjaar verleend. Hiermee wordt aangesloten bij de uitvoeringspraktijk van de Belastingdienst. Een verzoek tot voorlopige vaststelling wordt dan behandeld als aanvraag tot vaststelling van de tegemoetkoming..

Artikel 13 Aanvraag tot vaststelling

Een aanvraag tot voorlopige vaststelling van een tegemoetkoming wordt gevolgd door een aanvraag tot vaststelling. Dit wordt gedaan na afloop van het tijdvak waarvoor de tegemoetkoming is verleend. Ook als er geen aanvraag tot voorlopige vaststelling is gedaan kan de belanghebbende een aanvraag tot vaststelling indienen. In beide gevallen wordt deze aanvraag ingediend vóór 1 april van het jaar volgend op het tegemoetkomingsjaar. Deze hoofdregel is neergelegd in het eerste lid.

Het tweede lid bepaalt dat als de belanghebbende of zijn partner vóór 1 april een uitnodiging tot het doen van aangifte inkomstenbelasting heeft ontvangen, de aanvraag uiterlijk wordt gedaan op de dag waarop die aangifte moet zijn ingediend. Dit brengt mee dat verleend uitstel van indiening van de aangifte ook het tijdstip waarop de aanvraag moet zijn ingediend opschort. Als zowel de belanghebbende als zijn partner aangifte voor de inkomstenbelasting moeten doen en de uiterste inleverdata voor deze aangiften zijn verschillend, dan wordt de aanvraag gedaan uiterlijk op de dag waarop de laatste van de twee aangiften moet zijn ingediend.

Als na de uiterste indieningsdatum geen aanvraag tot vaststelling van de tegemoetkoming is ingediend, terwijl er wel op een eerder tijdstip een aanvraag is gedaan tot voorlopige vaststelling van de tegemoetkoming, kan de tegemoetkoming ambtshalve worden vastgesteld. Indien de belanghebbende niet tijdig een aanvraag tot vaststelling indient, kan de inspecteur een nadere termijn stellen voor de indiening. Dat is dan een fatale termijn. Als geen aanvraag tot voorlopige vaststelling is ingediend en een aanvraag tot vaststelling wordt niet tijdig gedaan, kan geen tegemoetkoming worden vastgesteld.

Het derde en vierde lid voorzien in een voorlopige verrekening van de voorschotten. Als bij de voorlopige vaststelling voorschotten zijn verstrekt en bij de aanvraag tot vaststelling blijkt dat te veel of

te weinig is bevoorschot, vindt die voorlopige verrekening vooruitlopend op de vaststelling plaats. Overigens is de inspecteur niet onder alle omstandigheden gehouden om op basis van het verzoek tot vaststelling van verrekening van de voorschotten over te gaan. Als hij op goede gronden meent dat de aanvraag tot vaststelling ondeugdelijk is – en daardoor het vermoeden niet is gerechtvaardigd dat de vast te stellen tegemoetkoming de betaalde voorschotten te boven gaat – gaat hij niet over tot aanpassing van het voorschot.

Artikel 14 Voorlopige vaststelling na aanvraag vaststelling

Dit artikel biedt de inspecteur de mogelijkheid om een beschikking tot voorlopige vaststelling te nemen als vaststelling wordt gevraagd zonder dat voor 1 december van het tegemoetkomingsjaar om een voorlopige vaststelling is gevraagd, terwijl op dat moment nog niet de gegevens bekend zijn die voor de vaststelling nodig zijn.

Artikel 15 Beslissing op aanvraag tot vaststelling

Dit artikel regelt de termijn waarbinnen de inspecteur de beschikking tot vaststelling neemt. Doordat voor de vaststelling het toetsingsinkomen van belang is, is het moment van vaststelling mede afhankelijk van het moment waarop de aanslag inkomstenbelasting wordt vastgesteld. Pas op dat moment zijn de inkomensgegevens bekend die nodig zijn voor de bepaling van het toetsingsinkomen. Daarom wordt in gevallen waarin een aanslag wordt vastgesteld, in dit wetsvoorstel aangesloten bij die vaststelling.

Ingevolge het eerste lid wordt de beschikking tot vaststelling genomen vóór 1 december van het jaar volgend op het tegemoetkomingsjaar, of, als aan de belanghebbende of zijn partner een aanslag inkomstenbelasting wordt opgelegd, binnen acht weken na de dagtekening van de laatste aanslag als de die periode van acht weken eindigt na 1 december van het jaar volgend op het tegemoetkomingsjaar.

Ingevolge het tweede lid wordt de inspecteur de mogelijkheid gegeven om de beslistermijn te verlengen als de in het eerste lid bedoelde termijn te kort blijkt te zijn, bijvoorbeeld omdat twijfel is gerezen over de juistheid van de gevraagde tegemoetkoming. De inspecteur zal dan de belanghebbende vragen om nadere informatie of om bewijsstukken. Bij verlenging van de termijn zal de inspecteur moeten aangeven vóór welke datum de belanghebbende de beschikking wel tegemoet kan zien.

Artikel 16 Vaststelling

Met deze bepaling wordt tot uitdrukking gebracht dat na een beschikking tot voorlopige vaststelling van een tegemoetkoming, in het normale geval de tegemoetkoming overeenkomstig de voorlopige vaststelling moet worden vastgesteld. Hiermee wordt de voorlopige aanspraak op een tegemoetkoming omgezet in een onvoorwaardelijke aanspraak op betaling van de tegemoetkoming.

Artikel 17 Intrekking en wijziging

In het eerste lid van dit artikel wordt de intrekking of wijziging met terugwerkende kracht van de beschikking tot voorlopige vaststelling van een tegemoetkoming geregeld. Deze bepaling vormt in feite een aanvulling op de in art 16 opgenomen mogelijkheid om de tegemoetkoming lager vast te stellen. In die zin is het in dit lid bepaalde dan ook beperkt tot gevallen waarin de inspecteur pas na het geven van de voorlopigevaststellingsbeschikking, maar nog voor het geven van de vaststellingsbeschikking, onregelmatigheden constateert. Om in te grijpen hoeft de inspecteur dan niet te wachten tot het moment waarop hij de tegemoetkoming (definitief) vaststelt. Met het intrekken van de voorlopigevaststellingsbeschikking komt tevens de grondslag aan de voorschotverlening te ontvallen. Het tweede lid regelt de intrekking of wijziging met terugwerkende kracht van de beschikking tot vaststelling van een tegemoetkoming. Omdat in tegenstelling tot de beschikking tot voorlopige vaststelling van een tegemoetkoming de beschikking tot vaststelling van een tegemoetkoming een definitieve aanspraak op financiële middelen vestigt, is de laatste in beperktere mate intrekbaar dan de voorlopigevaststellingsbeschikking. Voor het eerste en het tweede lid geldt dat het hierbij zowel om een sanctie als om herstel van onjuistheden kan gaan die niet uitsluitend voor rekening van de inspecteur behoren te komen.

Uit het tweede lid volgt dat intrekking of wijziging van de beschikking tot vaststelling van een tegemoetkoming niet meer mogelijk is als vijf jaren zijn verstreken sinds de bekendmaking van de vaststellingsbeschikking dan wel sinds het tijdstip waarop belanghebbende een op hem rustende verplichting niet is gaan naleven. De intrekking- en wijzigingsgronden van het tweede lid kunnen evenzeer worden toegepast als geen beschikking tot voorlopige vaststelling van een tegemoetkoming is gegeven.

Artikel 18 Wijziging toetsingsinkomen

In dit artikel is geregeld in welke gevallen de vaststelling van de tegemoetkoming kan worden gewijzigd door een wijziging van het bij de vaststelling in aanmerking genomen toetsingsinkomen. Het toetsingsinkomen is gebaseerd op de fiscale begrippen verzamelinkomen en loon. Als deze grootheden veranderen nadat een tegemoetkoming is vastgesteld, kan er aanleiding zijn om de vaststelling te wijzigen omdat er op grond van het nieuwe toetsingsinkomen een hogere of lagere tegemoetkoming geldt dan aanvankelijk is vastgesteld. Het voorgestelde artikel laat de toepassing van artikel 4:49, eerste lid, van de Awb onverlet, voorzover wijziging van de vaststelling van de tegemoetkoming om andere dan de hiervoor geschetste redenen plaatsvindt.

Artikel 19 Terugvordering

In dit artikel is naar analogie van artikel 4:57 Awb geregeld dat teveel of ten onrechte betaalde tegemoetkomingen en voorschotten kunnen worden teruggevorderd, met dien verstande dat uit een

oogpunt van rechtszekerheid hiervoor een verjaringstermijn van vijf jaar geldt. Hierbij is aansluiting gezocht bij de verjaringstermijn voor intrekking of wijziging van de beschikking tot vaststelling van een tegemoetkoming ex art 17, vierde lid. Deze samenhang houdt in dat de intrekking of wijziging van een beschikking tot vaststelling van een tegemoetkoming en de terugvordering binnen hetzelfde tijdvak van vijf jaar moeten plaatsvinden. Wat betreft de aanvang van de verjaringstermijn geldt dat deze in zoverre in afwijking van artikel 309 van Boek 3 BW is gefixeerd op de dag waarop de tegemoetkoming is verleend, dan wel in strijd wordt gehandeld met een na de vaststelling voortdurende verplichting. De termijn eindigt in alle gevallen na verloop van vijf jaar. Een besluit tot terugvordering op grond van dit artikel is gericht op publiekrechtelijk rechtsgevolg en uit dien hoofde appellabel bij de bestuursrechter.

Artikel 20 Rente

Over de periode tussen 1 januari van het jaar volgend op het tegemoetkomingsjaar en het moment waarop de definitieve vaststelling van de tegemoetkoming plaatsvindt wordt rente berekend, zowel over bedragen die belanghebbenden verschuldigd zijn aan het Rijk als over bedragen die zij van het Rijk te vorderen hebben. Omdat in de periode waarover de rente wordt berekend, betaling en terugvordering van voorschotten kan plaatsvinden en het rentepercentage kan variëren, zal de berekening van de rente gestaffeld plaatsvinden. Bij wijze van overgangsmaatregel wordt voor de jaren 2006 en 2007 een drempeltijdvak gehanteerd op grond waarvan pas met ingang van 1 juli van het jaar volgend op het tegemoetkomingsjaar rente wordt vergoed of berekend.

Artikel 21 en 22 Aanvang bezwaartermijn en beroepstermijn

Artikel 6:8 van de Awb bepaalt dat de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift aanvangt met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt. Artikel 21 en 22 wijken van deze regel af door in beginsel de dagtekening van de beschikking en de uitspraak als uitgangspunt voor de aanvang van de bezwaar- en beroepstermijn te nemen.. Achtergrond van deze afwijking is de geautomatiseerde werkwijze bij de Belastingdienst. Deze werkwijze komt erop neer dat beschikkingen die van de Belastingdienst uitgaan, gedagtekend worden op de laatste werkdag van de maand, terwijl de feitelijke bekendmaking eerder plaatsvindt. Omdat de administratieve processen bij de uitvoering van dit wetsvoorstel grote gelijkenis zullen vertonen met de overige processen van de Belastingdienst is ook in dit wetsvoorstel deze van art. 6:8 Awb afwijkende bepaling opgenomen. Hierdoor wordt de bezwaartermijn in de praktijk verlengd met de periode tussen het moment van bekendmaking en de dagtekening. De bezwaar- of beroepstermijn begint overigens niet te lopen indien de bekendmaking van de beschikking of uitspraak door toezending of uitreiking niet heeft plaatsgehad. Mocht de beschikking of uitspraak onverhoopt worden verzonden na de dag van dagtekening dan geldt weer het bepaalde in art. 6:8 Awb.

Artikel 23 Gebruik sociaal-fiscaalnummer

De verplichting tot het gebruik van het sociaal-fiscaalnummer door de inspecteur en de ontvanger wordt voorgesteld, onder meer om de voorlopige vaststelling en vaststelling van de tegemoetkoming te vergemakkelijken. Omdat alle bij de uitvoering van dit wetsvoorstel betrokkenen verplicht zijn gebruik te maken van het sociaal-fiscaalnummer, kunnen voor de uitvoering van dit wetsvoorstel de benodigde gegevens snel bij elkaar worden gebracht.

Artikel 24 Verplichtingen belanghebbende

Dit artikel verplicht degene de belanghebbende om de inspecteur desgevraagd alle gegevens en inlichtingen te verstrekken, die hij nodig heeft om te kunnen beoordelen of en tot welk bedrag aanspraak bestaat op een tegemoetkoming.

Artikel 25 Informatieuitwisseling

Dit artikel regelt de uitwisseling van informatie tussen de diensten die betrokken zijn bij de voorlopige vaststelling, vaststelling en invordering van tegemoetkomingen op grond van dit wetsvoorstel.

Het eerste lid verplicht de inspecteur van de rijksbelastingdienst die belast is met de heffing van rijksbelastingen aan de Dienst inkomensafhankelijke regelingen alle gegevens en inlichtingen te verstrekken die nodig zijn voor het bepalen van de aanspraak op en de hoogte van de tegemoetkoming. De Dienst inkomensafhankelijke regelingen krijgt hiermee de beschikking over gecontroleerde gegevens.

Omdat, afhankelijk van de regeling waarop dit wetsvoorstel van toepassing is, de aanspraak op en de hoogte van een tegemoetkoming mede afhankelijk kan zijn van informatie die niet binnen de rijksbelastingdienst voorhanden is, is in het tweede lid van dit artikel voor de rijksoverheid, de lagere overheden en bepaalde semi-overheidslichamen een renseigneringsverplichting opgenomen. Deze bepaling is ontleend aan artikel 55 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen waarin ten behoeve van de uitvoering van de belastingwet voor genoemde organen eenzelfde verplichting is opgenomen.

Omdat niet in alle gevallen de aanspraak op en de hoogte van een tegemoetkoming kan worden vastgesteld aan de hand van bij de rijksoverheid (w.o. de rijksbelastingdienst), de lagere overheden of bepaalde semi-overheidslichamen aanwezige informatie, is in het derde lid in de mogelijkheid voorzien om bij of krachtens de wet instellingen en diensten aan te wijzen die eveneens gehouden zijn de inspecteur desgevraagd alle noodzakelijke gegevens en inlichtingen te verstrekken. Als voorbeeld kan hierbij worden gedacht aan gegevens die in verband met een tegemoetkoming kinderopvang worden verlangd van degene die een kindercentrum, kinderdagverblijf of gastouderbureau exploiteert.

Omdat alle bij de uitvoering van dit wetsvoorstel betrokkenen verplicht zijn gebruik te maken van het sociaal-fiscaalnummer, is het mogelijk de voor de uitvoering van dit wetsvoorstel benodigde gegevens snel bij elkaar te brengen.

HOOFDSTUK 4 INVORDERING

Artikel 26 Algemene bepalingen

In het eerste lid is aangegeven dat - overeenkomstig de competentieverdeling zoals die wordt gehanteerd binnen de Belastingdienst als het gaat om de invordering van belastingen - de ontvanger de bevoegde functionaris is als het gaat om de invordering. Zoals uit de begripsbepalingen van artikel 2 blijkt houdt dat niet alleen in dat de ontvanger belast is met de zorg voor de invordering van geldschulden aan het Rijk die voortvloeien uit de terugvordering van inkomensafhankelijke tegemoetkomingen, maar ook dat hij belast is met de zorg voor de uitbetaling van door het Rijk verschuldigde tegemoetkomingen of voorschotten op tegemoetkomingen. Voor beide situaties geldt dat het bedrag van de geldschulden wordt vastgesteld door de inspecteur van de Dienst inkomensafhankelijke regelingen en voortvloeit uit de door hem vastgestelde beschikking.

Uit het tweede lid vloeit voort dat de invorderingsbepalingen van hoofdstuk 4 niet alleen van toepassing zijn op de hoofdsom van de geldschuld maar ook op de geldschulden die in verband daarmee zijn ontstaan. Als gevolg daarvan kunnen de boete, de renten (zowel de rente die door de inspecteur als de rente die door de ontvanger wordt vastgesteld) en de in rekening gebrachte kosten van invordering, ingevorderd worden als waren zij door de ontvanger in te vorderen geldschulden. Als gevolg van deze bepaling hoeft ook geen splitsing te worden gemaakt in de in te vorderen geldschulden naar hoofdsom en andere schulden.

Uit het derde lid blijkt dat er sprake is van een open invorderingssysteem. Dat wil zeggen dat de ontvanger ook andere wettelijke invorderingsmiddelen mag gebruiken dan hij op grond van deze wet heeft. Deze bepaling strekt ertoe te voorkomen dat de ontvanger wordt achtergesteld bij andere schuldeisers die ook van die mogelijkheid gebruik kunnen maken.

Het vierde lid regelt dat de ontvanger voor de door de wet aan een deurwaarder opgedragen werkzaamheden, gebruik kan maken van de bij de Belastingdienst werkzame deurwaarders. Zou deze regeling niet van toepassing zijn dan zou de ontvanger voor die werkzaamheden een beroep moeten doen op de tussenkomst van de gerechtsdeurwaarder.

De bepaling van het vijfde lid brengt mee dat de ontvanger voor het treffen van invorderingsmaatregelen (zoals het sturen van een aanmaning, de betekening van een dwangbevel of het leggen van beslag) de forfaitaire tarieven in rekening brengt zoals die in de Kostenwet invordering rijksbelastingen zijn vastgelegd. De in die wet geregeld fiscale rechtsgang tegen de in rekening gebrachte kosten is echter niet van toepassing. Dat houdt in dat bezwaar en beroep tegen de in rekening gebrachte kosten dient te geschieden volgens het open systeem van de Awb.

Het zesde lid bevat de toerekeningsregels voor de ontvanger met betrekking tot de volgorde waarin betalingen moeten worden afgeboekt op de geldschuld. Daarbij is aangesloten op de systematiek die ligt besloten in artikel 7 van de Invorderingswet 1990 die inhoudt dat afboeking van een betaling eerst

plaatsvindt op schuld die het verst verwijderd is van de hoofdsom. Met de in onderdeel b. aangeduide rente wordt bedoeld op de in rekening te brengen rente ingeval van betaling na het verstrijken van de betalingstermijn. Met betrekking tot de in onderdeel c. genoemde bestanddelen van de geldschuld vindt toerekening naar evenredigheid plaats.

Het zevende lid is ontleend aan artikel 31, tweede lid, van de Huursubsidiwet, en strekt ertoe duidelijk te maken dat de ontvanger aan zijn betalingsverplichting jegens de belanghebbende kan voldoen door de tegemoetkoming of het voorschot op de tegemoetkoming uit te betalen op een ander bankrekeningnummer dan het rekeningnummer dat toebehoort aan de persoon die formeel gesproken recht heeft op de tegemoetkoming. Een en ander op voorwaarde dat de belanghebbende het bank- of girorekeningnummer van die derde daartoe aanwijst. Hiermee wordt rekening gehouden met de voor de uitbetaling van huursubsidie bestaande praktijk van uitbetaling aan de verhuurder.

Artikel 27 Invordering in eerste aanleg

Het eerste lid van het voorgestelde artikel benadrukt de betalingsverplichting die op de belanghebbende rust om het bedrag dat wordt teruggevorderd (de hoofdsom, eventueel vermeerderd met rente of boete), te voldoen. Voor de betalingstermijn van een geldschuld aan het Rijk is aangesloten bij de termijn zoals die voor een aanslag inkomstenbelasting geldt. Dat wil zeggen dat de reguliere betalingstermijn twee maanden bedraagt voor beschikkingen van de inspecteur waaruit een betalingsverplichting voor de belanghebbende voortvloeit. Voor een betalingsverplichting die voortvloeit uit een beschikking tot intrekking of wijziging van de vastgestelde tegemoetkoming ten nadele van de belanghebbende geldt een betalingstermijn van één maand.

In het vierde lid is bepaald dat de termijn van uitbetaling van een tegemoetkoming of voorschot op een tegemoetkoming twee maanden bedraagt. Deze betalingstermijn voor het Rijk vormt het spiegelbeeld van de algemene betalingstermijn zoals die geldt voor de belanghebbende. In de regel zal uitbetaling door het Rijk niet twee maanden op zich laten wachten maar in een eerder stadium plaats vinden.

In afwijking van de hoofdregel van het vierde lid voorziet het vijfde lid in een uitbetalingsregeling voor een voorschot op de tegemoetkoming dat wordt verleend vóór of in de loop van het tegemoetkomingsjaar. In die gevallen vindt uitbetaling van het voorschot plaats in gelijke maandelijkse termijnen in de loop van dat jaar. Daarmee wordt aangesloten op de systematiek van uitbetaling van een voorlopige teruggaaf inkomstenbelasting.

Bij het vervallen van de termijnen is de Algemene termijnenwet niet van toepassing.

Artikel 28 Rente bij te late betaling

Artikel 28 regelt dat bij overschrijding van de betalingstermijn rente wordt berekend. Uit het van overeenkomstige toepassing verklaren van artikel 28 Invorderingswet 1990 vloeit voort dat de rente enkelvoudig wordt berekend over het tijdvak dat aanvangt op de dag na de vervaldag van de geldende betalingstermijn en eindigt op de dag voorafgaand aan die van de betaling. Tevens vloeit

daaruit voort dat rente ook kan worden vergoed door de ontvanger. Dat gebeurt met name in het geval de belanghebbende aan zijn betalingsverplichting heeft voldaan en het bedrag van de daaraan ten grondslag liggende beschikking naderhand wordt verminderd.

Het percentage van de rente wordt op grond van artikel 29 van de Invorderingswet 1990 ieder kwartaal opnieuw vastgesteld en volgt de door de Europese Centrale Bank voor basisfinancieringstransacties toegepaste interestvoet.

Artikel 29 Dwanginvordering

Als na de betalingstermijn blijkt dat de belanghebbende niet of slechts gedeeltelijk aan zijn betalingsverplichting heeft voldaan, wordt hij schriftelijk aangemaand om alsnog binnen een termijn van tien dagen te betalen. De belanghebbende wordt dan tevens gewaarschuwd voor mogelijke invorderingsmaatregelen. Als na het verstrijken van de aanmaningstermijn de openstaande schuld nog steeds niet is voldaan, heeft de ontvanger de bevoegdheid een dwangbevel uit te vaardigen. Daarmee verschaft hij zichzelf een executoriale titel zonder daartoe de tussenkomst van de burgerlijke rechter nodig te hebben.

Het van overeenkomstige toepassing verklaren van artikel 13 van de Invorderingswet 1990 in het derde lid houdt in -kort samengevat- dat naast de in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering voorgeschreven wijze van betekening van het dwangbevel door een belastingdeurwaarder, betekening ook kan geschieden door verzending van het dwangbevel per post. De tenuitvoerlegging van het dwangbevel overeenkomstig de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, zoals aangegeven in het vierde lid, brengt mee dat eerst een bevel tot betaling wordt gedaan om de in het dwangbevel vermelde schuld binnen twee dagen (bij verzending van het dwangbevel per post binnen 4 dagen) te betalen. Wordt daar door de belanghebbende niet aan voldaan dan wordt de tenuitvoerlegging voortgezet en kan door de belastingdeurwaarder bijvoorbeeld beslag worden gelegd met inachtneming van de daarvoor geldende regels.

De van overeenkomstige toepassingverklaring van artikel 17 van de Invorderingswet 1990 in het vijfde lid houdt in dat verzet mogelijk is tegen de tenuitvoerlegging van het dwangbevel. Vanwege het civielrechtelijke karakter van dergelijke geschillen vindt het verzet plaats bij de burgerlijke rechter. De belanghebbende dient zich daartoe te wenden tot de rechtbank van het arrondissement waarbinnen hij woont. Artikel 17 van de Invorderingswet 1990 bepaalt tevens dat het verzet een schorsende werking heeft ten aanzien van de tenuitvoerlegging maar bevat ook enkele uitsluitingsgronden voor het instellen van verzet.

De van overeenkomstige toepassingverklaring van artikel 19 van de Invorderingswet 1990 in het zesde lid houdt in dat de ontvanger, in plaats van de diverse mogelijkheden tot beslaglegging die het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering biedt, ook gebruik kan maken van de bevoegdheid tot het doen van een zogenoemde "loonvordering" onder een derde, veelal een werkgever of uitkeringsinstantie. Deze maatregel geniet in veel gevallen de voorkeur boven de reguliere beslaglegging door een belastingdeurwaarder omdat deze eenvoudig toepasbaar én doeltreffend is om betaling van de openstaande schuld te bewerkstelligen. Overeenkomstige toepassing van artikel

19 houdt ook in dat bij het doen van een vordering de ontvanger rekening dient te houden met de beslagvrije voet regeling van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Dat wil zeggen dat de ontvanger er rekening mee moet houden dat die vordering slechts wordt gedaan voor zover er sprake is van periodieke inkomsten die uitstijgen boven een vrij te laten normbedrag om te kunnen voorzien in de kosten van het bestaan. Overeenkomstige toepassing van artikel 19 van de Invorderingswet 1990 houdt voorts in dat een huurder, een pachter, een curator in een faillissement en een houder van penningen op vordering van de ontvanger verplicht zijn om uit de gelden die men aan de belanghebbende verschuldigd is of ten behoeve van de belanghebbende onder zich heeft, diens geldschuld te betalen.

Artikel 30 Verrekening

Voor de toepasselijke verrekeningsregels is in dit wetsvoorstel aangesloten bij het verrekeningsregime van de ontvanger zoals beschreven in artikel 24 van de Invorderingswet 1990. Om die reden zijn in het eerste lid van dit voorgestelde artikel de verrekeningsregels van het Burgerlijk Wetboek buiten toepassing verklaard.

De verrekeningsbevoegdheid van de ontvanger is in de wet in zoverre beperkt dat verrekening alleen mogelijk is als er sprake is van een te innen geldschuld die voortvloeit uit een terugvordering van een tegemoetkoming. Voor verrekening met die schuld van de belanghebbende komt in de eerste plaats een uit te betalen tegemoetkoming of voorschot op een tegemoetkoming uit hoofde van dezelfde inkomensafhankelijke regeling in aanmerking. Verrekening is ook mogelijk met een aan de belanghebbende uit te betalen teruggaaf - al dan niet met een voorlopig karakter - inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen.

Het derde lid benadrukt (de woorden "te innen" in het tweede lid duiden daar al op) dat de schuld niet invorderbaar hoeft te zijn. Dat wil zeggen dat direct na het vaststellen van de beschikking door de inspecteur waaruit de betalingsverplichting van de belanghebbende voortvloeit, verrekening van die schuld mogelijk is en niet pas nadat de betalingstermijn is verstreken. In beginsel geldt dat ook voor de door de ontvanger uit te betalen bedragen. Het derde lid bevat echter een uitzondering op die regel met betrekking tot de maandelijksse voorschotbetalingen die in de loop van het tegemoetkomingsjaar worden verricht. Voor die gevallen geldt - in lijn met de verrekeningsregels zoals die gelden voor een voorlopige teruggaaf inkomstenbelasting - dat verrekening slechts plaats kan vinden met uit te betalen termijnbedragen waarvan de betalingstermijn is verstreken. Hiermee wordt voorkomen dat het gehele bedrag van het uit betalen voorschot in één keer voor verrekening kan worden aangewend.

Artikel 31 Uitstel van betaling

Het voorgestelde artikel 31 bevat een bepaling met betrekking tot het verlenen van uitstel van betaling. De tekst hiervan is ontleend aan artikel 25, eerste en tweede lid, van de Invorderingswet 1990. Wanneer uitstel van betaling wordt verleend, de periode waarover het uitstel zich uitstrekt

alsmede de voorwaarden waaronder uitstel van betaling wordt verleend, is voor wat betreft belastingschulden vastgelegd in de Leidraad Invordering 1990, een beleidsbesluit van de staatssecretaris van Financiën dat de uitvoeringsvoorschriften voor de praktijk bevat. Het voornemen is om ook het beleid van de ontvanger met betrekking tot het verlenen van uitstel van betaling voor geldschulden die voortvloeien uit terugvordering van inkomensafhankelijke tegemoetkomingen in een beleidsbesluit nader vorm te geven.

Artikel 32 Verjaring

Dit artikel regelt de verjaring met betrekking tot het door de ontvanger uit te oefenen recht van dwanginvordering en zijn bevoegdheid tot verrekening. Het tijdstip waarop de verjaringstermijn van vijf jaar aanvangt en eindigt is ontleend aan artikel 27 van de Invorderingswet 1990. Door dat artikel van toepassing te verklaren kan de verjaringstermijn zowel worden gestuit (dat wil zeggen dat de termijn opnieuw begint te lopen) als worden verlengd. Stuiting vindt plaats als een akte van vervolging is betekend. Als bijvoorbeeld terzake van een terugvorderingsbeschikking met dagtekening 31 mei 2007 op 19 oktober 2007 een dwangbevel wordt betekend, begint de verjaringstermijn van vijf jaar opnieuw te lopen op 20 oktober 2007. Verlenging van de verjaringstermijn kan op diverse gronden plaats vinden. Bijvoorbeeld met de tijd dat de belanghebbende uitstel van betaling geniet of met de tijd waarin een rechtsgeding loopt. Zo zal in bovenstaand voorbeeld de verjaringstermijn ten aanzien van de belanghebbende die op 20 oktober 2007 een betalingsregeling treft die zes maanden duurt, vijf en een half jaar bedragen te rekenen vanaf 20 oktober 2007.

Artikel 33 Aansprakelijkheid

Het voorgestelde artikel voorziet in de aansprakelijkheid van de partner voor de schulden aan het Rijk ingevolge deze wet die de belanghebbende onbetaald laat en is ontleend aan artikel 42 van de WBK.

Aan het partnerschap ingevolge deze wet zijn als gevolg hiervan de volgende consequenties verbonden: het inkomen telt mee voor de draagkrachtbepaling, de partner is medeondertekenaar van de aanvraag en de partner is aansprakelijk voor de eventuele schulden die uit de aanvraag voortvloeien. Hierop worden geen uitzonderingen gemaakt. De positie van de partner is hiermee eenduidig en consequent geregeld.

Uit het tweede lid vloeit voort dat formalisering van de aansprakelijkheid bij beschikking plaatsvindt en dat voor de partner derhalve tegen dit besluit van de ontvanger de rechtsgang openstaat op basis van het open systeem van de Awb. Dat wil zeggen voor wat betreft bezwaar de aansprakelijkgestelde zich zal moeten richten tot de ontvanger en voor wat betreft het beroep tegen diens uitspraak tot de bestuursrechter van de rechtbank. Als hogerberoepinstantie fungeert de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Ook voor de aansprakelijkgestelde geldt een betalingstermijn van twee maanden. Ten aanzien van de in te vorderen aansprakelijkheidsschuld gelden dezelfde dwanginvorderingsbepalingen als die voor belanghebbende gelden. Dat geldt ook voor het verkrijgen van uitstel van betaling.

Artikel 34 Beslagverbod

Deze bepaling is ontleend aan artikel 39 van de WBK en aan artikel 32 van de Huursubsidiewet en bevat de in beide artikelen genoemde vorderingen waarvoor het algemene verbod tot vervreemding, verpanding, belening of beslaglegging niet geldt. Redactioneel is de tekst aangepast aan de terminologie van deze wet.

HOOFDSTUK 5 Bijzondere bepalingen

Artikel 35 Tegemoetkoming blijft buiten beschouwing

De tegemoetkoming op grond van de voorgestelde wet blijft buiten beschouwing bij de vaststelling van andere op het inkomen of vermogen afgestemde publiekrechtelijke uitkeringen en verstrekkingen. Dit voorkomt dat het ontvangen van tegemoetkomingen in bijvoorbeeld de kosten van kinderopvang verminderde aanspraken op andere inkomensafhankelijke regelingen tot gevolg heeft. Voor uitkeringen die het fiscale inkomen als maatstaf hebben is dit automatisch al het geval als zij niet tot dat inkomen behoren. Opgemerkt zij dat voor de uitkeringen die op grond van dit wetsvoorstel worden verleend, zal worden geregeld dat zij niet tot het inkomen behoren. De huursubsidie en de tegemoetkoming WBK zijn al vrijgesteld van belasting.

Artikel 36 Samenloop met buitenlandse tegemoetkomingen

Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijke samenloop van tegemoetkomingen op grond van het wetsvoorstel met soortgelijke buitenlandse tegemoetkomingen. Om te voorkomen dat dubbele faciliteiten ontstaan, moet de mogelijkheid bestaan om voorrangsregels te geven. Met het oog hierop kunnen bij algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld ter voorkoming of beperking van een dergelijke samenloop.

HOOFDSTUK 6 . OPSPORING EN SANCTIES

Artikel 37 Opsporingsambtenaren

Het verstrekken van onware gegevens en het nalaten te voldoen aan wettelijke verplichtingen tijdig gegevens te verstrekken zijn strafbaar gesteld in het Wetboek van Strafrecht. Deze algemene strafbaarstellingen gelden ook voor het niet verstrekken van gegevens en het verstrekken van onjuiste gegevens in het kader van het wetsvoorstel, bijvoorbeeld de inlichtingen die voor de aanspraak op en

de hoogte van de tegemoetkoming van belang kunnen zijn. Een en ander wordt in de eerste volzin van het eerste lid tot uitdrukking gebracht. De voorgestelde tweede volzin van het eerste lid maakt mogelijk dat bijzondere opsporingsambtenaren worden aangewezen voor het opsporen van die strafbare feiten in het kader van het wetsvoorstel

Artikel 38 Boete bij verzuim en vergrijp

Dit artikel geeft de regels voor het opleggen van bestuurlijke boetes.

Het eerste lid bevat de grondslag voor het opleggen van een bestuurlijke boete door de inspecteur, als niet, niet tijdig, onjuist of onvolledig wordt voldaan aan de verplichting om inlichtingen of gegevens te verstrekken. Het niet-nakomen van deze verplichting wordt aangemerkt als een verzuim. In de fiscale wetgeving wordt een boete die op dit type overtredingen kan worden gesteld, aangeduid als verzuimboete. Het doel van zo'n verzuimboete is de nakoming van de verplichting tot het verstrekken van inlichtingen en gegevens aan te scherpen. Voor het opleggen van de verzuimboete is voldoende dat aan de verplichting tot het verstrekken van inlichtingen of gegevens niet, niet tijdig, niet juist of onvolledig is voldaan. In artikel 24 is bepaald wie gehouden is tot het verstrekken van gegevens en inlichtingen.

In het eerste lid is tevens aangegeven tot welk maximumbedrag een verzuimboete opgelegd kan worden. Door middel van uitvoeringsbeleid zal de hoogte van de verzuimboete in een concreet geval nader worden ingevuld. Gedacht wordt een onderscheid, onder meer op basis van recidive te maken, zoals dat bijvoorbeeld ook in het Besluit Bestuurlijke Boeten Belastingdienst 1998 is geschied. Bij afwezigheid van alle schuld legt de inspecteur geen verzuimboete op. Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat voor het regime van bestuurlijke boetes, zoals opgenomen in het voorgestelde artikel, om redenen van praktische aard is aangesloten bij de voorschriften inzake het opleggen van bestuurlijke boeten in de Algemene wet inzake rijksbelastingen. In het kader van de invoering van de vierde tranche Awb zal worden gezien of en in hoeverre deze boetebepaling dient te worden aangepast. Tot die tijd voorziet het onderhavige artikel in de noodzakelijke bepaling omtrent het opleggen van een bestuurlijke boete.

Voor de gevallen dat het aan opzet of grove schuld te wijten is dat geen, dan wel onjuiste of onvolledige gegevens en inlichtingen zijn verstrekt, biedt het tweede lid de mogelijkheid tot het opleggen van een hogere boete dan bij een verzuim als bedoeld in het eerste lid. In de fiscale wetgeving wordt een boete die kan volgen op een overtreding waarbij sprake is van opzet of grove schuld, aangeduid als vergrijpboete. De inspecteur dient de aanwezigheid van opzet of grove schuld te stellen en te bewijzen. Omdat de begrippen opzet en grove schuld in de fiscale wetgeving al jaren worden gebruikt, heeft de Belastingdienst hiermee inmiddels ruime ervaring opgedaan. Daarnaast hebben de begrippen opzet en grove schuld op basis van de jurisprudentie van de Hoge Raad min of meer concreet inhoud gekregen in het hiervoor genoemde Besluit Bestuurlijke Boeten Belastingdienst 1998. In dat opzicht zal dan ook sprake zijn van een relatieve eenvoud bij het vaststellen van de mate van verwijtbaarheid.

In het tweede lid is ook aangegeven tot welk maximumbedrag de vergrijpboete opgelegd kan worden. Door middel van uitvoeringsbeleid zal de hoogte van de vergrijpboete nader worden ingevuld. Bij het niet-verstrekken van inlichtingen of gegevens maakt de inspecteur een keuze tussen het opleggen van een verzuimboete en het opleggen van een vergrijpboete. In deze situatie kan namelijk zowel een verzuimboete worden opgelegd als een vergrijpboete, als het niet-verstrekken van inlichtingen of gegevens aan opzet of grove schuld is te wijten. Een eenmaal opgelegde verzuimboete sluit het opleggen van een vergrijpboete voor hetzelfde feit uit. Het opleggen van een vergrijpboete sluit het nadien opleggen van een verzuimboete voor hetzelfde feit uit. Van de inspecteur wordt verwacht dat hij een zorgvuldige afweging maakt bij de keuze van de hem ter beschikking staande sanctiemogelijkheden. Als na het opleggen van een verzuimboete wordt geconstateerd dat sprake is van opzet of grove schuld, kan geen vergrijpboete voor hetzelfde feit worden opgelegd.

In het derde en vierde lid is vastgelegd dat bij het opleggen van verzuimboeten, respectievelijk vergrijpboeten, de voorschriften inzake het opleggen van bestuurlijke boeten, zoals deze zijn neergelegd in hoofdstuk VIIIA, afdeling 2, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen van overeenkomstige toepassing zijn op opleggen van bestuurlijke boeten op grond van dit wetsvoorstel.

HOOFDSTUK 7 OVERGANGS- EN SLOTBEPALINGEN

PM